



*Creation  
Before  
Genesis*

*Randolph Dunn - Edited by Roberto Santiago*



## Wydawnictwo BibleWay

### Oświadczenie Prezydenta

BibleWay Publishing jest służbą biblijną non-profit. Skupia się głównie na stronach internetowych i książkach cyfrowych Międzynarodowego Instytutu Wiedzy Biblijnej. Celem IBKI jest udostępnianie lekcji biblijnych każdemu, kto chce dowiedzieć się więcej o Bogu i Jego woli. Studenci NIE są zobowiązani do uczęszczania do Instytutu, aby zdobyć certyfikat lub dyplom. Lekcje te można studiować online lub w klasach, za pomocą aplikacji Zoom, pobierać na urządzenia cyfrowe, przysyłać pocztą elektroniczną, drukować lub wykorzystywać pojedyncze osoby, grupy lub kościoły w swojej służbie ewangelizacyjnej. IBKI nie jest instytucją akredytowaną.

Zalecamy przestudiowanie Biblii, aby sprawdzić prawdziwość informacji zawartych w tych lekcjach lub z jakiegokolwiek innego źródła. „Komentarze” prezentowane na lekcjach Międzynarodowego Instytutu Wiedzy Biblijnej (IBKI) są opiniami autorów lub kompilatorów. Opinie często pojawiają się w lekcjach audio, wideo i drukowanych, a także w komentarzach biblijnych; oraz w nauczaniu kaznodziejów, duchownych, pastorów, księży i rabinów.

Zawsze powinieneś weryfikować wszystkie komentarze, opinie i nauki zawarte w nich, ponieważ Twoim obowiązkiem jest szukać, poznawać i wykonywać wolę Boga.

Aby sprawdzić prawdziwość jakiegokolwiek nauki, czytaj różne tłumaczenia Biblii oraz zagłądaj do słowników i leksykonów biblijnych, aby poznać znaczenie nieznanych słów i zwrotów. Bądź ostrożny przy definicjach słownikowych, ponieważ słowniki podają znaczenie słów i wyrażeń z języka oryginalnego do bieżącego użycia.

Znaczenie słów i wyrażeń zmienia się z biegiem czasu. Ponadto wiele greckich słów można przetłumaczyć na jedno słowo, co może zniekształcić pierwotne znaczenie.

Pozwól, aby Bóg prowadził cię w studiowaniu Jego świętego Słowa, Biblii.

IBKI udziela zgody na pobieranie i powielanie w całości swoich lekcji w celach niekomercyjnych. Możesz udostępnić, ale nie sprzedawać, zmieniać ani pobierać opłat za książki lub lekcje.

Randolph Dunn, prezydent

Skontaktuj się z nami: [info.IBKI.english@gmail.com](mailto:info.IBKI.english@gmail.com)

Strona internetowa: [thebiblewayonline.com/IBKI-English.html](http://thebiblewayonline.com/IBKI-English.html)

# Stworzenie przed stworzeniem w Księdze Rodzaju

Cecila N. Wrighta

## Wstęp

Jak wszystko się zaczęło? Skąd wszystko się wzięło? Jak wyjaśnimy galaktyki odległe o biliony lat świetlnych? Kiedy powstały Niebo, Piekło, Kąty i Demony? Czy zostały stworzone przed stworzeniem w Księdze Rodzaju?

Zaczynamy widzieć, że źródłem wszystkiego jest źródło nadprzyrodzone, które ma najwyższą moc, intelekt i źródło posiadające moralność z etyką.

Naszemu ograniczonemu umysłowi trudno jest pojąć koncepcję braku początku i końca, WIECZNOŚCI. Ale BÓG jest wszechobecny; to znaczy, że zawsze był, jest teraz i zawsze będzie. Historia pokazuje, że wszystkie cywilizacje czciły jakiś rodzaj wyższej istoty i wierzyły w życie wykraczające poza życie ziemskie. Salomon stwierdził, że Bóg włożył tę tęsknotę w człowieka. w „On także włożył wieczność w serca ludzi; jednak nie mogą pojąć, czego Bóg dokonał od początku do końca”. (Kazn. 3:11-12)

## Spis treści

Niebo i piekło

Aniołowie Jehowy

Anioły

Demony

## Niebo i piekło

### Czy Niebo zostało stworzone, czy istniało zawsze?

Niebo niebieskie jest siedzibą Boga. Ponieważ Bóg jest wszechobecny, zawsze obecny i ponieważ Niebo jest Jego siedzibą, zatem Niebo musiało istnieć zawsze. To jest niebo, w którym sprawiedliwi będą żyć wiecznie. Jednak aniołowie byli obecni, gdy „Bóg stworzył niebiańskie niebiosy i ziemię”, na co wskazuje pytanie, które Bóg zadał Hiobowi. „Gdzie byłeś, gdy zakładałem fundamenty ziemi? ...kamień węgielny na miejscu, podczas gdy gwiazdy poranne wspólnie śpiewały, a wszyscy aniołowie krzyczeli z radości?” (Hioba 38:4-7)

**Komentarz:** Dlatego przy stworzeniu obecne były gwiazdy poranne i aniołowie. Nie jest pewne, kiedy Bóg je stworzył.

Nieba jako siedziby Boga nie należy mylić z:

- a. Niebo powietrzne odnoszące się do niebios atmosferycznych, jako „ptaki niebieskie” lub „chmury niebieskie”. (Mateusza 6:26; 8:20; Dzieje 10:12; 11:6; Jakuba 5:18)
- b. Niebo gwiazdne, obszar „słońca”, „księżycy” i „gwiazd”. (Rodzaju 1:14-16; Psalm 8:3-4; Mateusza 24:29,35; Marka 13:15,31; Hebrajczyków 11:12; Objawienie 6:14; 20:11)

### A co z piekłem, czy istniało od zawsze, czy zostało stworzone?

Wraz z niebiańskim stworzeniem sprawiedliwych istot duchowych, aniołów, piekło nie było potrzebne, dopóki Szatan i jego aniołowie nie zbuntowali się. „Bo gdyby Bóg nie oszczędził aniołów, gdy zgrzeszyli, ale wrzucił ich do piekła i związał ich w łańcuchy ponurej ciemności, aby byli trzymeni aż do sądu”. (2 Piotra 2:4-5)

**Komentarz:** Słowo „piekło” zostało przetłumaczone z greckiego słowa Tartaroósas i tartaroo, które według Konkordancji Stronga oznacza „najgłębszą otchłań Hadesu; uwięzić w wiecznych mękach.” Dlatego wygląda na to, że zbuntowani aniołowie zostali wystani do Hadesu po stronie Tartaru, tymczasowej siedziby, dopóki nie zostaną wystani na wieczne męki, do piekła.

„Aniołów, którzy nie pozostali na swoim stanowisku władzy, ale opuścili swoje właściwe mieszkanie, trzymał w wiecznych łańcuchach w ponurej ciemności aż do sądu wielkiego dnia”. (Judy 6)

**Komentarz:** Ilekroć tworzono piekło, było ono ustanawiane i zarezerwowane dla zbuntowanych i niegodziwych w chwili ich drugiej śmierci. Inne opisy to:

1. „piec ognisty, gdzie będzie płacz i zgrzytanie zębów”. (Mateusza 13:42)
2. „ogień wieczny, przygotowany diabłu i jego aniołom”. (Mateusza 25:41)
3. „zatrącenie” (zniszczenie), a nie nieprawych. (Filipian 3:19)
4. „wieczne zatrącenie przed obliczem Pana i chwałą mocy jego”. (2 Tesaloniczan 1:9)
5. „drugą śmierć”. (Objawienie 2:11)
6. „wrzuceni żywcem do jeziora ognia i siarki, [...] dręczeni dniem i nocą na wieki wieków”. (Objawienie 20:10)
7. „jezioro płonące ogniem i siarką, siarką”. (Objawienie 21:8)

## Rozdział 2

### Anioł Jehowy

Kiedy Mojżesz chciał poznać imię Boga, aby móc powiedzieć swoim hebrajskim braciom w Egipcie, Bóg powiedział, że jest „JESTEM, KTÓRY JESTEM”, i w skróconej formie, gdy mówił o sobie jako JESTEM. (Wyjścia 3:14) Potem polecił powiedzieć starszym Izraela, że ukazał mu się Jehowa, Bóg ich ojców. Różnica polega na tym, że Bóg mówił o sobie subiektywnie, w pierwszej osobie (JA JESTEM), podczas gdy Mojżesz mówił o nim obiektywnie, w trzeciej osobie (ON [KTO] JEST = Jehowa).

Chociaż aniołów Bożych jest mnóstwo, „anioł Jehowy” lub „Boży” wydaje się być (a) odrębny od innych aniołów i (b) przez większość czasu utożsamiany z samym Bogiem, jak gdyby jeden z członków Boskości i prawdopodobnie jest to ten, który w Izajasza 63:9 nazywany jest „aniołem jego obecności” (dosłownie „jego oblicza”).

„Anioł Jehowy” lub „Boży” w Starym Testamencie mógł równie dobrze być członkiem Boskiej Trójcy, która później wcieliła się w Jezusa Chrystusa (Jana 1:1-3,14)

#### Odniesienia do Starego Testamentu

(a) Rodzaju 16:7-14: „Anioł Jehowy” ukazał się Hagar, służebnicy Saraj, gdy ta uciekała przed swą panią, i polecił jej wrócić. „i wołała imię Jehowy, który do niej mówił: Ty jesteś Bogiem, który widzi”.

(b) Księga Rodzaju 18:1 - 19:28: Abrahamowi ukazało się trzech „mężów”, z których jeden został zidentyfikowany jako „Jehowa” (18:13-33; 19:27) – członek Boskości; a dwaj pozostali, zwani „aniołami” (19:1,15), weszli do Sodomy i odwiedzili bratanka Abrahama, Lota, ratując go i jego rodzinę przed zagładą tego miasta.

(c) Księga Rodzaju 21:8-20: „A anioł Boży zawołał z nieba Hagar [przy późniejszej okazji] i rzekł do niej: Co ci jest, Hagar? Bóg bowiem usłyszał głos chłopca, gdzie On jest. Wstań, podnieś chłopca i trzymaj go w swojej ręce, bo uczynię go wielkim narodem. (w. 17-18)

(d) Księga Rodzaju 22:1-19: „I anioł Jehowy zawołał na niego z nieba i rzekł: Abrahamie, Abrahamie, i rzekł: Nie podnoś ręki na chłopca... bo teraz wiem, że boisz się Boga bo nie odmówiłeś mi swego jedyne go syna, (...) i anioł Jehowy po raz drugi zawołał Abrahama z nieba i rzekł: Przysiągłem na siebie, mówi Pan, że to uczyniłeś. i nie odmówiłeś swojemu jednemu synowi, abym błogosławił cię w błogosławieństwie” itd. (wersety 11-17)

(e) Rodzaju 24: 1-67: Język Abrahama do swego sługi, którego wysyłał do miasta Nachor w Mezopotamii, aby zdobył żonę dla swego syna Izaaka: „Jehowa, Bóg nieba, który mnie wziął z domu mojego ojca i z ziemi mojego urodzenia, i który do mnie mówił, i który przysiągł mi, mówiąc: Twojemu potomstwu dam tę ziemię; on wyśle przed tobą swego anioła, i skąd weźmiesz żonę dla mojego syna stamtąd.” (werset 7; por. werset 40)

**Komentarz:** Pisarz (Mojżesz) posługuje się figurą retoryczną zwaną prolepsis, w której mówi się o rzeczy przed jej czasem, jak mówiąc o Neronie, gdy był chłopcem, chociaż nie był cesarzem, gdy był chłopcem. Podobnie Abraham w czasie omawianym w rozważanej narracji nie znał Boga pod imieniem Jehowa, lecz jako Boga wszechmogącego (hebr. El Shaddai) (Wj 6,2-3) – chociaż pisarz o tym wiedział.

(f) Księga Rodzaju 31: 3-16: „I rzekł Jehowa do Jakuba: Wróć do ziemi swoich przodków i do swojej rodziny, a ja będę z tobą... I anioł Boży rzekł do mnie we śnie, Jakubie: ... i powiedział [według relacji Jakuba swoim żonom]: ... Ja jestem Bogiem Betel [28:10-22], gdzie namaściłeś słup, gdzie złożyłeś mi ślub: teraz wstań, wyjdź z tej ziemi i wróć do ziemi swego pochodzenia”. (werset 3-13)

(g) Księga Rodzaju 48:15-16: „I pobłogosławił Józefa, mówiąc: Bóg, przed którym chodzili moi ojcowie, Abraham i Izaak, Bóg, który mnie karmił przez całe moje życie aż do dnia dzisiejszego, anioł, który odkupił mnie od wszelkiego zła, pobłogosławił chłopców, i niech będzie na nich wypowiedziane moje imię oraz imię moich ojców, Abrahama i Izaaka, i niech rozrosną się w rzeszę pośrodku ziemi”. (werset 15-16)

**Komentarz:** Jakub (Izrael) pobłogosławił swego syna Józefa i jego wnuków Efraima i Manassesę. „Anioł” jest tutaj „aniołem Bożym” w (f) powyżej i jest utożsamiany z samym Bogiem, a zatem jako członek Boskości.

(h) Księga Wyjścia 3:1-22: „I ukazał mu się anioł Jehowy [Mojżeszowi] w płomieniu ognia spośród krzaka; i spojrzął, a oto krzak płonął ogniem, a krzak nie został spalony. I Mojżesz powiedział: Odwróć się teraz i zobacz ten wspaniały widok, dlaczego krzak nie spłonął. A gdy Jehowa zobaczył, że się odwrócił, aby zobaczyć, Bóg zawołał na niego spośród krzaka i rzekł: Mojżeszu, Mojżeszu. I rzekł: Oto jestem... I rzekł: Jestem Bogiem twojego ojca, Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba. I Mojżesz zakrył twarz ; bo bał się spojrzeć na Boga. I rzekł Jehowa: Z pewnością widziałem ucisk mojego ludu, który jest w Egipcie” itd. (wersety 2-7a).

**Komentarz:** „Anioł Jehowy”, „Jehowa” i „Bóg” są w tym fragmencie zrównani.

(i) Księga Wyjścia 13: 21-22: „I Jehowa szedł przed nimi [Izraelitami w ich podróży z Egiptu do ziemi Kanaan] za dnia w słupie obłoku, aby ich prowadzić drogą, a nocą w słup ognia, aby im świecił, aby szli dniem i nocą; słup obłoku za dnia i słup ognia w nocy nie odchodził sprzed ludu”.

(j) Księga Wyjścia 23:20-23: „Oto ja [Jehowa] posyłam przed tobą anioła, aby cię strzegł w drodze i wprowadził na miejsce, które przygotowałem. Uważajcie przed nim i słuchajcie na jego głos; nie prowokuj go, bo nie przebaczy ci przestępstwa, bo moje imię jest w nim. Ale jeśli będziesz słuchał jego głosu i będziesz czynił wszystko, co ci powiem, będę nieprzyjacielem twoich wrogów. i przeciwnik dla twoich przeciwników. Bo mój anioł pójdzie przed tobą.”

### **Komentarz do Księgi Wyjścia 32-33:**

Po grzesznym epizodzie na górze Synaj w drodze do Kanaanu (Wj 32-33), Bóg surowo karze Izrael i grozi, że go zniszczy, a na jego miejsce uczyni wielki naród Mojżesza. Mojżesz wstawił się za wstawiennictwem i Bóg zgodził się pozwolić im żyć i udać się do Kanaanu, obiecując wysłać przed nimi „mojego anioła” i wypędzić mieszkańców tej ziemi (Wj 32:34), ale nie bez uprzedniego powiedzenia: „Nie pójdę tam pośród ciebie, bo jesteś ludem o twardym karku, abym cię nie wyniszczył w drodze”. (Wyjścia 33:3b)

„Kiedy lud usłyszał tę złą wieść [33:1-3], zapłakał i nikt nie nosił na nim ozdób. I rzekł Pan do Mojżesza, powiedzcie synom Izraela: Jesteście ludem o twardym karku; jeśli choć na chwilę wejdę pomiędzy ciebie, zniszczę cię; dlatego teraz zdejmij z siebie swoje ozdoby, abym wiedział, co z tobą zrobić. Opłakiwali i pozbawiali się ozdób, nigdy więcej ich nie zakładając, a Bóg ich nie „zupał”. On także jeszcze bardziej się odwrócił, obiecując Mojżeszowi: „Moja obecność pójdzie z tobą i dam ci odpoczynek”. Mojżesz odpowiedział: „Jeśli nie pójdiesz ze mną, nie zabieraj nas stąd”. I prosił, aby Bóg pokazał mu swoją chwałę jako pewność, że on i lud znaleźli łaskę w Jego oczach i będą mieli jego obecność w swojej podróży. W odpowiedzi Bóg kazał Mojżeszowi wejść do rozpadliny skalnej, podczas gdy jego chwała przechodziła, a następnie zobaczyć jego plecy, ale nie twarz. (33:4-23)

Jako kontynuację, w Księdze Powtórzonego Prawa zauważamy, że po przybyciu Izraela prawie 40 lat później na wschód od rzeki Jordan, Mojżesz w swoim pożegnalnym przemówieniu na krótko przed swoją śmiercią i prowadzeniem ich przez Jozuego na zachód przez Jordan do Kanaanu, opowiedział o różnych wyjątkowych wydarzeniach, które wydarzyło się po drodze, co pokazało, że Jehowa rzeczywiście był z nimi przez cały czas, pomimo ich nieustępliwości za każdym razem i karcenia ich na różne sposoby. A w 1:32-33 Mojżesz opowiadał, jak powiedział do nich w Kadesz-Barnea: „Jehowa, wasz Bóg, szedł przed wami w drodze, aby wam znaleźć miejsce na rozbić namiotów, w nocy w ogniu aby wam wskazać drogę, którą powinniście iść, a w dzień w obłoku” – to właśnie obiecał Bóg przed wspomnianym wyżej grzesznym epizodem na Synaju (co potwierdza naszą powyższą analizę dotyczącą Wyjścia 32-33). Ale dorosłe

pokolenie tak zbuntowało się w Kadesz, w pobliżu granicy Kanaanu, że Bóg ukarał ich, odkładając wejście do Kanaanu na 40 lat po ich opuszczeniu Egiptu, kiedy wszyscy buntownicy zginęliby na pustyni.

### **Komentarz końcowy do Księgi Wyjścia 32-33**

(k) Kiedy Izraelici obozowali na równinach Moabu na wschód od Jordanu, naprzeciw Jerycha, „anioł Jehowy” brał udział w powstrzymaniu chciwego proroka Balaama od przeklinania Izraelitów ze względu na moabickiego króla Balaka. (Liczb 22:22-38). A w wersecie 35-38 „anioł Jehowy” i „Bóg” wydają się być utożsamiani.

(l) Po osiedleniu się Izraela w Kanaanie „anioł Jehowy” od czasu do czasu ukazywał się różnym osobom w specjalnych celach:

a) Do Izraela w Bochim, aby ich zganić za to, że nie wypędzili mieszkańców Kanaanu w takim zakresie, w jakim im nakazano – i przedstawił się jako ten, który wyprowadził ich z Egiptu. (Sędziów 2:1-5)

b) do Gedeona w Ofrze, aby wyznaczyć go do wyzwolenia Izraela spod ucisku Madianitów – i jest utożsamiany z Jehową. (Sędziów 6"11-14)

c) do żony Manoacha, a później do Manoacha, aby przepowiedzieć, że zostaną rodzicami Samsona – i zrozumieli, że widzieli Boga. (Sędziów 13:2-25)

d) do Dawida na klepisku Arauny, po tym jak przeżył zarazę wywołaną przez Dawida, który bez boskiego upoważnienia przeliczył lud jako do wojny, i gdzie Dawid wyznał mu swój grzech. (2 Samuela 24:15-17; por. 1 Kronik 21:18-27)

e) do Eliasza na pustyni na południe od Beer-Szeby, podczas ucieczki do Horebu przed niegodziwą Izebel w Jezreel po zabiciu fałszywych proroków, których wspierała. (1 Król. 19:1-8)

f) później ponownie do Eliasza, w związku z misją do króla Ochazjasza w Samarii, który szukał informacji o Baal-zebubie, bogu Ekronu. (2 Królów 1:1-16)

g) do obozu Asryjczyków niedaleko Jerozolimy, aby go uderzyć i ocalić miasto od napadu i zniszczenia. (2 Królów 19:35-36)

h) to prorok Zachariasz, pod koniec wygnania Judy w Babilonii, aby go o tym poinformować i rozpowszechnić istotne informacje, o których mowa w pierwszych sześciu rozdziałach Księgi Zachariasza. Nazywa się go „aniołem, który ze mną rozmawiał” i „aniołem Jehowy”. (ten ostatni w 1:11, 12: 3:1, 5, 6)



**Komentarz:** Chociaż od (4) do (8) nie identyfikują „anioła Jehowy” w większym stopniu, jak we wcześniejszych odniesieniach, nic w ich kontekście nie stoi na przeszkodzie, aby w podobny sposób odnosili się do członka Boskiej Trójcy, a nie do stworzonego anioła wysłanego przez Jehowa. To samo odnosi się do pozostałych trzech wersetów, które wspominają o „aniole Jehowy” bez odniesienia do jakiegokolwiek konkretnej okazji służby – mianowicie Psalmu 34:7; 35:5,6 – ale mają odniesienie do swojej służby na rzecz świętych Bożych, podobnie jak inni.

### Odniesienia do Nowego Testamentu

W Dziejach Apostolskich 7:30-32 napisano: „A gdy minęło czterdzieści lat, ukazał mu się anioł na pustyni góry Synaj, w płomieniu krzaka. rozległ się głos Pana: Ja jestem Bóg twoich ojców, Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba.” A 7:38 mówi: „To jest ten, który był w kościele (zgromadzeniu) na pustyni z aniołem, który do niego mówił na górze Synaj, i z naszymi ojcami” – opisany w Pięcioksięgu jako „anioł Jehowy” i zidentyfikowany jako Jehowa, czyli członek Boskiej Trójcy. Ale te wersety z Dziejów Apostolskich identyfikują wspomnianego anioła jako tego samego we wszystkich przypadkach.

Następnie mamy 1 Koryntian 10:1-4, co następuje: „Bo nie chcę, bracia, abyście pozostali w niewiedzy, że nasi ojcowie wszyscy byli pod obłokiem i wszyscy przeszli przez morze i wszyscy zostali ochrzczeni do [gr. do Mojżesza w obłoku i w morzu; i wszyscy jedli ten sam duchowy pokarm [mannę] i wszyscy pili ten sam duchowy napój [wodę dostarczaną ze skały na Horebie i w Kadesz-Barnea]: bo oni pili z duchowej skały, która im towarzyszyła, a tą skałą był Chrystus”.

Rzeczywistym źródłem tego napoju była Istota Duchowa, a nie nieożywiona fizyczna skała, z której on wypłynął. Tą Istotą był „Chrystus”, „duchowa skała”. I „POSZEDŁ IM”. To musi oznaczać, że był członkiem Boskiej Trójcy, który towarzyszył Izraelowi od Egiptu do Kanaanu i nadal przy różnych okazjach pełnił cudowną służbę także w ziemi Kanaan, a także był tym, który ukazał się ich wcześniejszym ojcom, Abrahamowi, Izaakowi i Jakuba, jak opisano powyżej od początku. Ale kiedy „stał się ciałem i zamieszkał wśród nas... jako... Jednorodzony od Ojca” (Jana 1:14), nadal istnieli aniołowie Boży, którzy służyli przy różnych okazjach, ale żaden nie nazywał się „aniołem Pańskim” lub „od Boga”, jak on i pozornie tylko on został nazwany.

**Komentarz:** Izraelici zostali zanurzeni w Mojżeszu, co było fizycznym wybawieniem z niewoli egipskiej. Chrześcijanie są zanurzeni we krwi Chrystusa, w ich duchowym odkupieniu z niewoli grzechu.

## **Rozdział 3**

### **Anioły**

#### **Ogólnie anioły**

Słowo „anioł” jest zwykle tłumaczone z hebrajskiego słowa malak i greckiego słowa aggelos – oba oznaczające posłańca lub agenta.

Anioły (w najpowszechniejszym użyciu tego terminu) i demony są istotami duchowymi. Nie mają ciał cielesnych jak ludzie, chociaż anioły czasami ukazywały się na ludzkie podobieństwo, a niektóre demony zdawały się mieć predyspozycje do ludzkich ciał lub bardzo je lubić.

Są zarówno dobrzy aniołowie, jak i upadli aniołowie – aniołowie Boga i szatana. Istnieją również istoty duchowe zwane demonami, które znajdują się pod kontrolą Szatana. W Biblii anioły są wspominane wielokrotnie. Demony są też nazywane „diabłami”, „duchami nieczystymi” i „złym duchem”.

### **Hierarchia anielska**

W swojej wizji na wyspie Patmos Jan napisał: „I widziałem siedmiu aniołów stojących przed Bogiem” (Objawienie 8:2) – powszechnie uważanych za „archaniołów”, choć Pismo Święte nie wyjaśnia tego wyrażnie. Jednak w Cambridge Bible Commentary on the New English Bible (1965) stwierdza się: „Artykuł określony sugeruje, że powinniśmy uważać ich za siedmiu archaniołów; był nimi Gabriel (który w Ewangelii Łukasza 1:19 mówi: «Służę Bogu») , Michał, Rafael, Uriel, Raguel, Saraqael i Remiel (=Jeremiel wspomniany w przypisie do 6:11). Są to imiona podane w Henocha 20 [w pseudepigrafie]. Tylko Michał i Gabriel są wymienieni w Biblii. Rafael jest jedną z głównych postaci Księgi Tobiasza (w Apokryfach) i mówi: „Jestem Rafael, jeden z siedmiu świętych aniołów, którzy... wchodzi przed chwałę Świętego” (12:15). )

**Komentarz:** „Pseudepigraf” to dzieło lub tekst, którego rzekomy autor nie jest prawdziwym autorem. Księga Henocha została sporządzona na podstawie pism żydowskich, datowanych prawdopodobnie na okres od 150 roku p.n.e.

**Komentarz:** Ale stanie przed Bogiem może nie wystarczyć, aby uczynić anioła archaniołem lub zidentyfikować go jako takiego. Jezus bowiem powiedział: „Baczcie, abyście nie gardzili żadnym z tych małych [tych pokornych, którzy wierzą w siebie, wersety 3-6], gdyż powiadam wam, że w niebie ich aniołowie zawsze oglądają oblicze mojego Ojca, który jest w niebie „(Mateusza 18:10). Gabriel powiedział: „Ja... stoję przed Bogiem” (Łk 1,19); jednakże pisma święte nie nazywają go „archaniołem”, pomimo tego, że robi to pseudepigraficzna księga Henocha.

Wydaje się, że istnieje pewna ranga wśród aniołów poprzez wyraźne użycie słowa „archanioł”, oznaczającego najwyższego anioła, które występuje dwukrotnie w Nowym Testamencie. Jednym z miejsc jest 1 Tesaloniczan 4:16, gdzie rodzajnik określony, zastosowany w tłumaczeniu, został pominięty w tekście greckim, w związku z czym można go rozumieć jako „archanioła”, a zatem dopuszczając więcej, a tym samym kategorię archaniołów. Ale pojawia się to również w 9

rozdziale Judy, gdzie Michał zostaje nazwany „archaniołem” i nazywany „archaniołem”, jakby wskazywał, że jest on jedynym, mimo że Juda znał pseudepigraficzną księgę Henocha.

Jednakże w Piśmie Świętym nie ograniczamy się do terminu „archanioł” w celu określenia rangi wśród aniołów. Ale w tym miejscu wspomnimy tylko o dwóch kolejnych.

- (a) W 2 Piotra 2:4 i Judy 6 znajduje się wzmianka o aniołach, którzy zgrzeszyli, a Juda stwierdza dalej, że „nie zachowali oni swego księstwa, lecz opuścili swoje właściwe mieszkanie”. Oznacza to zarówno rangę, jak i przydział do określonych miejsc i obowiązków.

**Komentarz:** Coś „sugerowanego” jest osobistą interpretacją.

- (b) Ponadto 1 Piotra 3:22 mówi o Jezusie Chrystusie, który zasiadł po prawicy Bożej i wszedł do nieba; podporządkowani mu aniołowie, władze i moce.” Jest prawdopodobne, że „władze” i „mocy” odnoszą się do kategorii aniołów mających specjalne zadania i obowiązki, a nie do istot stworzonych, które nie są aniołami – tak jak w Liście do Filipian 1: 1 stwierdzamy, że list ten jest adresowany do „wszystkich świętych w Chrystusie Jezusie, którzy są w Filipi wraz z biskupami i diakonami” – co nie oznacza, że „biskupi” i „diakoni” nie byli „świętymi”, ale raczej, że byli świętymi, którym powierzono specjalne obowiązki i funkcje.

**Komentarz:** W tłumaczeniach Biblii według Biblii Króla Jakuba na ogół występuje raczej nadzorca niż „biskup”. Kiedy Biblia Króla Jakuba została przetłumaczona, Kościół anglikański miał stanowisko, czyli urząd biskupa. Ponieważ król Jakub był głową Kościoła anglikańskiego, nakazał, aby Biblia Króla Jakuba była zgodna z naukami i praktykami kościoła anglikańskiego. Słowo biskup zostało omówione w książce A Kingdom Not Made With Hands, BbleWay Publishing.

- (1) CHERUBIM (liczba mnoga od cherubin). Są one wymieniane jako pierwsze i najwyraźniej należą do najwyższych w rankingu.

- (a) Po tym, jak Adam i Ewa zgrzeszyli i zostali wypędzeni z Edenu. Bóg „umieścił na wschód od ogrodu Eden Cherubinów i płomień miecza wirującego we wszystkie strony, aby strzegli drogi drzewa życia” (Rdz 3,24). Ale tutaj nie ma opisu cherubinów.

- (b) Dwie figury „cherubinów” wykonane ze złota i stojące po obu końcach przebłagalni nad Arką Przymierza w Najświętszym Miejsu Przybytku, które Bóg kazał zbudować Mojżeszowi na górze Synaj po wyzwoleniu Izraela z niewola egipska. Tam Bóg obiecał spotkać się z Mojżeszem i „rozmawiać” z nim „znad przebłagalni, spomiędzy dwóch cherubów, które są na Arce Świadectwa” – co oznacza, że „cherubini” byli jednymi z najwyższych porządku istot stworzonych (Wyjścia 25:18-22; 37:7-9; Liczb 7:89).

- (c) Później, gdy Świątynia Salomona została odbudowana w celu zastąpienia Przybytku, w „wycoczni” (odpowiedniku Miejsca Najświętszego w Przybytku) umieszczono dwie figury „cherubinów”, które odpowiadały figurom w Przybytku, z wyjątkiem większych i jest inaczej umiejscowiony. A wszystkie ściany „domu” (świątyni) miały wyrzeźbione postacie „cherubinów”, wewnątrz i na zewnątrz, na przemian z palmami, podobnie jak wejście i jego drzwi.
- (d) Podczas niewoli babilońskiej Judy i nad rzeką Kebar „niebiosa się otworzyły” prorokowi Ezechielowi i „miał on wizje Boże”, z których pierwsza przedstawiała obok „podobieństwo czterech żywych stworzeń” rzeka (Ezechiela 1:1-28), później zidentyfikowana jako „cherubiny” (10:1-22); a w późniejszej wizji odrestaurowanej świątyni (40:1-47:5) jej ściany i drzwi pokryto na przemian „cherubinami” i palmami (41:18-25). A ich opisy są bardziej szczegółowe niż poprzednie – także nieco inne.
- (e) Jedyna wzmianka o „cherubinach” w Nowym Testamencie znajduje się w Liście do Hebrajczyków 9:5, gdzie jest mowa o „cherubinach chwały rzucających cię na przebłągalnię” ziemskiej świątyni.

#### **Skomentuj cztery żywe stworzenia:**

Każde z czterech żywych stworzeń Ezechiela „miało podobieństwo do człowieka”, z tą różnicą, że każde miało cztery twarze i cztery skrzydła, a podeszwa ich stóp była „jak podeszwa cielecej stopy” i „błyszcząca jak polerowany mosiądz”. „ Mieli także „ręce ludzkie pod skrzydłami z czterech stron”. „A podobieństwo ich twarzy było takie, że mieli twarz ludzką, a oni czterej mieli twarz lwa po prawej stronie, [...] twarz wołu po lewej stronie, [...] także twarz orła ( naprzeciwko twarzy mężczyzny).” (1:4-9)

„Jeśli zaś chodzi o podobieństwo stworzeń żywych, [inaczej] ich wygląd był jak rozżarzone węgle ogniste, jak wygląd pochodni: ogień wznosił się i opadał pomiędzy stworzeniami żywymi, a ogień był jasny i wychodził z ogień wyszedł jak błyskawica, a żyjące istoty biegly i wracały niczym błyskawica”. (1:10-14)

Obok każdej z tych „żywych istot” z pierwszej wizji Ezechiela widział on dziwne koło („jak beryl [stąd niebieskawo-zielono-niebieski odcień]” i „jakby koło w kole”) na ziemi dla każdej z czterech twarzy. A „obręcze kół były” wysokie i straszne; i... wokół pełne oczu.” Kiedy istoty żyjące się poruszały, koła poruszały się wraz z nimi; a kiedy podnosiły się z ziemi, podnosiły się koła – gdyż „duch [lub życie] żywej istoty był w „kołach”. (1:15-21)

Zakończ komentarz na temat czterech żywych stworzeń

(2) SERAFINI (liczba mnoga od „serafin”) – dosłownie oznacza ognistych, więc z wyglądu mogli przypominać „cherubinów”, których widział Ezechiel – to znaczy „jak rozżarzone węgle ogniste” lub ewentualnie Błyskawica.

**Komentarz:** Serafin jest wspomniany tylko w jednym tekście, który opisuje budzącą grozę wizję, jaką Izajasz miał na temat chwały Jehowy, gdy został powołany na urząd proroka, z „serafinami” będącymi członkami dworu Jehowy.

„W roku śmierci króla Ozjasza widziałem Pana siedzącego na tronie wysokim i wyniosłym, a tren jego wypełniał świątynię. Nad nim stali serafini: każdy miał po sześć skrzydeł, dwoma zakrywał swoją twarz, a Dwoma zakrył swoje stopy i na dwóch latał. I jeden wołał do drugiego [dosłownie o to] i mówił: „Święty, Święty, Święty jest Jehowa Zastępów; ziemia jest pełna jego chwały. A fundamenty progu zdrząły na głos wołającego, a dom napełnił się dymem. Wtedy powiedziałem: Biada mi! bo jestem zgubiony; ponieważ jestem człowiekiem o nieczystych wargach i mieszkam w pośrodku ludu o nieczystych wargach, bo moje oczy widziały Króla, Jehowę zastępów.

„Wtedy przyleciał do mnie jeden z serafinów, mając w ręku węgiel, który szczypcami wziął z ołtarza, i dotknął nim moich ust, i rzekł: Oto dotknęło to twoich warg; i twoja wina zostanie usunięta, a twój grzech odpuszczony.” (Izajasz 6:1-7)

Ale tutaj nie mamy żadnego opisu poza faktem, że każdy miał skrzydła (w liczbie sześć, dwa do latania), stopy, twarz, rękę (prawdopodobnie dwie) i potrafił mówić.

(3) ŻYWE STWORZENIA. Mamy je w Nowym Testamencie, w Księdze Objawienia, w wizji, jaką widział Jan, dotyczącej sali tronowej wszechświata w niebie. Było ich czterech, podobnych pod pewnymi względami do cherubinów i serafinów ze Starego Testamentu. Byli „pełni oczu z przodu i z tyłu”, usytuowani „pośrodku tronu i wokół tronu” – być może po obu stronach samego tronu i po obu stronach podwyższonego obszaru tronu. „I pierwsze stworzenie było podobne do lwa, drugie stworzenie było podobne do cielca, trzecie stworzenie miało twarz jak człowiek, a czwarte stworzenie było podobne do lecącego orła. I cztery Zwierzęta, z których każde ma po sześć skrzydeł, a wszystkie są pełne oczu wokoło i wewnątrz; i nie mieli odpoczynku we dnie i w nocy, mówiąc: Święty, Święty, Święty jest Pan Bóg Wszechmogący, który był i który jest, i który ma przyjść.” (Objawienie 4:6a-8).

(4) STARSZY. „Wokoło tronu było dwadzieścia cztery [podrzędne] trony [pozornie otaczały cztery „żywe stworzenia”, a także główne „trony” i ich mieszkańca]: a na tronach widziałem dwudziestu czterech starszych siedzących, ubranych na białą szatę, a na ich głowach korony złote”. (Objawienie 4:4). Prawdopodobnie byli to ludzie z wyglądu.

Najczęściej „istoty żyjące” i „starsi”: działali wspólnie. Na przykład:

(a) Kiedy żywe stworzenia oddały cześć Bogu, przyłączyli się do nich starsi. (Objawienie 4:9-11)

- (b) Kiedy Baranek zwyciężył, aby otworzyć księgę siedmiu pieczęci, „czterech Zwierząt i dwudziestu starszych upadło przed Barankiem... I zaśpiewali nową pieśń: Godzien jesteś” itd. (Objawienie 5: 8-10)
- (c) Kiedy niezliczone anioły i wszelkie stworzenia przyłączyły się do oddawania czci, „cztery żyjące stworzenia powiedziały: Amen. A starsi upadli i oddali pokłon”. (Objawienie 5:11-14)
- (d) Przy innej okazji jest powiedziane, że „starsi i cztery istoty żyjące... upadli przed tronem i na twarz swoją, i oddali pokłon Bogu”. (Objawienie 7:11-12)
- (e) A kiedy w niebie wielki tłum świętował upadek Babilonu, „dwudziestu czterech starszych i cztery istoty żyjące upadły i oddały pokłon Bogu Zasiadającemu na tronie, mówiąc: Amen, Alleluja”. (Objawienie 19:1-4)

Czasami działali niezależnie.

- (a) Kiedy Jan płakał, ponieważ nie znalazł się nikt we wszechświecie, kto mógłby otworzyć księgę zapieczętowaną siedmioma pieczęciami, „mówi do niego jeden ze starszych: Nie płacz”, gdyż zwyciężył Lew z pokolenia Judy, aby otworzyć księgę książka. (Objawienie 5:1-5)
- (b) Po otwarciu każdej z pierwszych czterech pieczęci księgi, każde z czterech żywych stworzeń po kolei krzychało: „Przyjdź”, w odpowiedzi na co wychodził jeden z czterech koni i jeźdźców. (Objawienie 6:1-8)
- (c) Innym razem „dwudziestu czterech starszych upadło na twarz i oddało cześć Bogu”, nie wspominając o czterech żywych stworzeniach. (Objawienie 11:16-18)

(5) ANIOŁY. Oprócz powyższych konkretnych kategorii stworzeń niebiańskich wspomnianych w Starym i Nowym Testamencie, istnieje mnóstwo innych, nazywanych po prostu „aniołami” za pomocą szerszego i bardziej obejmującego termin. Było „wielu aniołów... dziesięć tysięcy razy dziesięć tysięcy i tysiące tysięcy”, o których pewnego razu wspomniął jako o „wokół tronu” (co najmniej 101 000 000, ale w rzeczywistości więcej, ponieważ liczba ta reprezentuje tylko tysiąc tysięcy w druga kategoria, podczas gdy są to tysiące [liczba mnoga] tysięcy – w sumie nieokreślona liczba o zdumiewających proporcjach) świętująca zwycięstwo baranka w celu otwarcia pieczęci wspomnianej księgi (Objawienie 5:11-12). A w Księdze Apokalipsy aniołowie, pojedynczo lub w grupach, są wspomniani w całym tekście – podobnie jak w innych miejscach zarówno Starego, jak i Nowego Testamentu. W Liście do Hebrajczyków 12:22 wspomniano także o „niezliczonym zastępie aniołów” w związku z „niebiańskim Jeruzalem”.

### **Misja Aniołów**

Jako aniołowie Boga i Chrystusa, są oni „wszystkimi Duchami służebnymi, posłanymi do służby dla tych, którzy odziedziczą zbawienie” (Hebrajczyków 1:14) – poza wszelkimi innymi misjami, jakie mogą mieć dla nich w rozległym i rozległym Bożym świecie. pozornie nieograniczony wszechświat. W większości nie opisano ich wyglądu. A czasami byli obecni lub w pobliżu, niezauważeni. Ale przeważnie, gdy są widziani przez ludzi, wydają się być ludźmi i nie zawsze byli

rozpoznawani jako anioły – przynajmniej na początku – tak że „niektórzy nieświadomie zabawiali anioły”. (Hebrajczyków 13:2) Mogą też być obecni, niezauważeni. (zobacz Księgę Rodzaju 22:21-35; por. 2 Królów 6:14-17)

Nie powiedziano nam, w jaki sposób mogą nam indywidualnie służyć. Jednak zarówno w Starym, jak i w Nowym Testamencie podane są przykłady niektórych przypadków już wykonanej służby i przepowiedziane są pewne ogólne misje.

### Starotestamentowe odniesienia do służby anioła

1. Księga Rodzaju 19:1-22: Mamy tutaj relację o „dwóch aniołach” (w. 1, 15), którzy przybyli do Sodomy, aby ją zniszczyć i uratować Lota i jego rodzinę przed zagładą miasta. Ale mówi się o nich także jako o „ludziach” (wersety 10, 12, 16) i podobnie ukazali się Abrahamowi w towarzystwie innego, którego utożsamiono z Jehową (zobacz w szczególności Księgę Rodzaju 18 i 16-22). . O tych dwóch okazjach można wspomnieć w cytowanym powyżej Liście do Hebrajczyków 13:2.

2. Rodzaju 28:12; 31:11: Aniołowie ukazali się Jakubowi we śnie. Na jednym widział ich wstępujących i schodzących pomiędzy niebem a ziemią po drabinie, co symbolizowało ich obecność i posługę w obu światach oraz bliską relację między nimi (por. J 1,51). W drugim przypadku anioł mógł być „aniołem Jehowy”. (patrz 31:13)

3. Psalm 34:7: „Anioł Jehowy rozbił obóz wokół tych, którzy się go boją, i wybawił ich”. Może to być konkretny anioł zwany „aniołem Jehowy”. Może to być jednak tutaj określenie aniołów Jehowy (w liczbie mnogiej) jako klasy, gdy mówimy o „koniu”, co oznacza konia jako klasę. Jeśli to drugie miałooby być znaczeniem w tekście, jako możliwy przykład zobacz 2 Królów 6:14-16.

4. Psalm 78:49: „Zrzucił na nich zawziętość swego gniewu, gniewu, oburzenia i ucisku, zgraję aniołów zła”. Ten ciekawy fragment jest częściowym poetyckim opisem zemsty Boga na Egipcie w postaci straszliwych plag, poprzedzającej wybawienie Izraela z tamtejszej niewoli. Nie oznacza to, że „aniołowie” byli źli, ale że zostali zatrudnieni jako przedstawiciele Boga w sprowadzaniu zła w postaci nieszczęść na mieszkańców tej ziemi – jak czasami w przypadku „anioła Jehowy” (zob. 2 Samuela 24 :15-17; 2 Królów 19:32-36). Może to być nawet wyrażenie przenośne, nazywające samo zło jego aniołami lub agentami.

5. Psalm 91:11-12: „Albowiem aniołom swoim da władzę nad tobą, aby cię strzegli na wszystkich twoich drogach. Będą cię nosili na rękach, abys nie uraził swojej nogi o kamień”. Cały ten Psalm w poetycki sposób opisuje błogosławiony stan sprawiedliwych – opisując ich bezpieczeństwo duchowe w kategoriach bezpieczeństwa fizycznego. Poprzedzający wersety 9-10 w American Standard Version (wykorzystując marginalne tłumaczenie wersetu 9) brzmi następująco: „Ponieważ powiedziałeś: Jehowa jest moją ucieczką, uczyniłeś Najwyższemu mieszkaniem swoim; nie będzie żadnego zła spotka cię i żadna plaga nie zbliży się do twojego namiotu.” Następnie wykonaj wersety 11-12. Jak zacytowano powyżej, z udziałem służby anielskiej. Szatan

zacytował to Jezusowi (ze znaczącym pominięciem) podczas jednej ze swoich pokus, czyniąc z tego fizyczną obietnicę: „Jeśli jesteś Synem Bożym. (Mateusz 4:5-6)

6. Ezechiela 9:1-11: Jest to część serii wizji danych Ezechielowi w związku z obrzydliwościami w Jerozolimie i karą Bożą wymierzoną jej winnym mieszkańcom (patrz 8:1-4). W rozdziale 9 widział „sześciu mężczyzn”, każdy „z niszczycielską bronią w ręku” (wersety 1-2), oskarżonych o wykonanie gniewu Bożego; lecz opis tego, co zobaczył Ezechiel, bardziej przypominał aniołów niż prawdziwych ludzi. „I jeden człowiek pośród nich, ubrany w lniane szaty, z kałamarniczym pisarskim u boku” (wersety 2,3,11), był także częścią tego, co Ezechiel widział w związku z „cherubinami” z następnego rozdziału a obie ręce jego napelnione były węglem ognistym spomiędzy cherubów, aby rozproszyły się po mieście. (10:2,6-7)

7. Księga Daniela 3:19-28: Nabuchodonozor kazał wrzucić Szadracha, Mészacha i Abed-Nego do rozpalonego pieca, a potem zobaczył z nimi kogoś, o kim powiedział, że jest „podobny do syna bogów”; a kiedy wyszli z tego cało, powiedział: „Błogosławiony niech będzie Bóg Szadracha, Mészacha i Abed-Nega, który posłał swego anioła i wybawił swoje sługi, którzy mu zaufali”. itp.

8. Daniel 7:9-12: To była jedna z nocnych wizji Daniela. Powiedział: „Patrzyłem (patrzyłem), aż ustawiono trony i zasiadł Pradawny... tysiące tysięcy służyło mu i dziesięć tysięcy razy dziesięć tysięcy stało przed nim”. Prawdopodobnie byli to aniołowie dostępni na jego zawołanie. (Por. Objawienie 5:11)

9. Daniel 8:15-27: Gabriel (anioł Pański, Łk 1:11, 19, 26) został wezwany, aby wyjaśnić Danielowi wizję, którą właśnie widział, ale której nie rozumiał.

10. Daniel 9:20-27: „A gdy mówiłem i modliłem się, i wyznawałem swój grzech mojego ludu, Izraela, i zanosłem swoje błagania przed Jehowę, mojego Boga, za świętą górę mojego Boga, zaiste, gdy mówiłem moje modlitwę, człowiek Gabriel [najwyraźniej anioł Gabriel, jak wspomniano powyżej], którego widziałem w wizji na początku, gdy leciał szybko, dotknął mnie mniej więcej w czasie wieczornej ofiary i pouczył mnie. I rozmawiał ze mną, i rzekł: Danielu, teraz wyszedłem, aby dać ci mądrość i zrozumienie. Na początku twoich błagań wyszło przykazanie i przyszedłem, aby ci powiedzieć; bo jesteś wielce umiłowany; dlatego uważaj tę sprawę i zrozumiecie tę wizję”. (Następnie informacja przekazana przez Gabriela)

11. Daniel 10:10 - 11:1: „I oto dotknęła mnie ręka [powiedział Daniel po wizji, która pozbawiła go sił i zapadł w głęboki sen], która powaliła mnie na kolana i dłonie rąk moich. I rzekł do mnie: Danielu, człowieku wielce umiłowany, zrozum słowa, które do ciebie mówię, i stój prosto, bo do ciebie teraz jestem posłany, a gdy wypowiedział to słowo, stałem z drżeniem Wtedy rzekł do mnie: Nie bój się, Danielu, bo od pierwszego dnia, kiedy postanowiłeś zrozumieć i ukorzyć się przed Bogiem, twoje słowa zostały wysłuchane i przyszedłem ze względu na twoje słowa księżę królestwa Persji [czy byłby upadłym anielskim księciem?] wytrzymał mnie przez dwadzieścia



dni; ale oto Michał, jeden z głównych książąt [właściwie „archanioł” Juda 9], przyszedł mi z pomocą i Pozostałem tam z królami Persji. Teraz przyszedłem, aby dać ci do zrozumienia, co spotka twój lud w ostatnich dniach... Wtedy rzekł: Czy wiesz, dlaczego przyszedłem do ciebie? A teraz wrócę, aby walczyć z księciem perskim, a gdy wyjdę, oto nadejdzie książę grecki. Ale powiem ci to, co jest zapisane w piśmie prawdy, a nikt nie jest ze mną, kto by się z nimi kłócił, tylko Michał, twój książę. A co do mnie, w pierwszym roku panowania Dariusza Meda powstałem, aby go utwierdzić i umocnić”.

Ta niezidentyfikowana postać mówi o sobie w taki sposób, że stawia ją w randze zbliżonej do archanioła Michała. I ta sama osoba przekazała Danielowi resztę informacji z rozdziału 11 aż do 12:4. Również w 12:1 mówi o „Michaelu”...., wielkim księciu, który stoi w obronie synów twojego ludu” – mianowicie o sprawiedliwych Izraela – jak się wydaje, o aniołku patronie ludu Bożego – zaangażowanym w imieniu Boga i posłusznych poddanych Boga przeciwko szatanowi i jego sługom (por. Objawienie 12:7-8).

#### Wzmianki w Nowym Testamencie o służbach anioła.

1. Łk 1,5-23: Anioł Gabriel posłał do kapłana o imieniu Zachariasz, aby przepowiedział narodziny Jana Chrzciciela.
2. Łukasza 1:26-38: Podobnie anioł Gabriel posłał do „miasta w Galilei, zwanego Nazaret”, do Dziewicy imieniem Maria, aby przepowiedzieć narodziny JEZUSA, „syna Najwyższego”.
3. Mateusza 1:18-25: Anioł Pański ukazał się we śnie Józefowi, z którym była zaręczona Maria, aby zapewnić go, że za sprawą Ducha Świętego poczęła i aby nie bał się weź ją do siebie.
4. Łk 2,8-20: Anioł Pański, do którego nagle dołączyło „mnóstwo zastępu niebieskiego”, ukazał się pasterzom czuwającym nocą nad swoją trzodą w pobliżu Betlejem, aby ogłosić narodziny Jezusa w tym mieście i poinstruować ich, jak go znaleźć.
5. Mateusza 2:13-15: Anioł Pański ukazał się Józefowi we śnie, aby zabrać dziecko i jego matkę do Egiptu, aby udaremnić wysiłki króla Heroda mające na celu jego zniszczenie.
6. Mateusza 2:19-23: Podobnie anioł Pański ukazał się Józefowi we śnie, gdy Herod umarł, aby zabrać dziecko i jego matkę z powrotem do ziemi izraelskiej.
7. Mateusza 4:11: Po chrzcie Jezusa, 40 dniach postu i skutecznym odparciu pokusy Diabła „oto aniołowie przyszl i służyli mu. (Zobacz także Marka 1:13)
8. Mateusz 13:36-43: W swoim wyjaśnieniu przypowieści o kąkolu Jezus powiedział: „żniwo to koniec świata, a żniwiarzami są aniołowie... Syn Człowieczy pośle swoich aniołów i zgromadzą z królestwa wszystko, co powoduje zgorszenie i czyniących nieprawość, i wrzucą ich do pieca ognistego” itd.

9. Mateusz 13:47-50: W przypowieści o sieci powiedział, że „na końcu świata wyjdą aniołowie i wyłączą niegodziwych spośród sprawiedliwych, a następnie wrzucą ich do pieca ognia” itp.
10. Mateusz 16:27: „Albowiem Syn Człowieczy przyjdzie w chwale Ojca wraz z aniołami swoimi i wtedy odda każdemu według jego uczynków”. (Por. 25:31-46)
11. Mateusz. 18:10: „...bo powiadam wam, że w królestwie niebieskim ich aniołowie zawsze wpatrują się w oblicze mojego ojca, który jest w niebie”. (Por. Dzieje Apostolskie 12:15)
12. Mateusza 24:30-31: „... ujrzą Syna Człowieczego przychodzącego na obłokach niebieskich z mocą i wielką chwałą. I wyśle swoich aniołów z potężnym dźwiękiem trąby i zbiorą się swoich wybranych z czterech stron świata, od jednego krańca nieba aż do drugiego”. (Zobacz także Marka 13:26-27; także 1 Tesaloniczan 4:16)
13. Mateusza 25:31-32: „A gdy Syn Człowieczy przyjdzie w swojej chwale i wszyscy aniołowie z nim, wtedy zasiądzie na tronie swojej chwały i zgromadzą się przed nim wszystkie narody” – do osądzenia. (werset 33-46). (Por. rozdział 16:27; także Judy 14-15)
14. Mateusza 28:1-10: Rankiem w dniu zmartwychwstania Chrystusa „anioł Pański zstąpił z nieba, przyszedł, odsunął kamień i usiadł na nim” itd. (Zobacz także Marek 16:1-7 ; Łk 24:1-7,22-23; por. Jana 20:11-13)
15. Marka 8:38: „Bo kto by się zawstydził mnie i moich słów w tym cudzołożnym i grzesznym pokoleniu, tego też Syn Człowieczy się za niego wstydzi, gdy przyjdzie w chwale Ojca ze świętymi aniołami .” (Zobacz Łk 9:26; 12:8-9; por. Mateusza 10:32-33)
16. Łk 15:10: „Powiadam wam: Radość panuje u aniołów Bożych z powodu jednego grzesznika, który się nawraca”.
17. Łk 16:22: „I stało się, że żebrak [Łazarz] umarł i aniołowie zanieśli go na łono Abrahama”.
18. Łk 22:43: „I ukazał mu się [Jezus w Ogrodzie Getsemani] anioł z nieba, wzmacniający go.” (por. Mateusza 4:11)
19. Dzieje Apostolskie 1:10-11: „A gdy oni [apostołowie podczas wniebowstąpienia Chrystusa] pilnie patrzyli w niebo, gdy on szedł, oto dwóch mężów [najwyraźniej aniołów] stanęło przy nich w białych szatach” i zapewniali ich o jego powrót w podobny sposób.
20. Dzieje Apostolskie 5:19-20: „Anioł Pański” otworzył drzwi więzienia i uwolnił apostołów, którzy byli uwięzieni za głoszenie ewangelii zmartwychwstałego Chrystusa.

21. Ustawa. 7:53: Szczepan w przemówieniu przed Sanhedrynem powiedział przed sądem: „Przyjęliście prawo [Mojżesza] tak, jak zostało ustanowione przez aniołów, i nie zachowaliście go”. (Por. Galacjan 3:19; Hebrajczyków 2:2)
22. Dzieje Apostolskie 8:26: „Anioł Pański” polecił ewangelście Filipowi opuścić Samarię i udać się na południe, w stronę drogi z Jerozolimy do Gazy, gdzie skontaktował się z etiopskim eunuchem i nawrócił go do Chrystusa. (w. 27-39)
23. Dzieje Apostolskie 10:3-7.22.30-32: „Anioł Boży”, „anioł święty”, „człowiek... w jasnej szacie” ukazał się Korneliuszowi i poinstruował go, aby skontaktował się z apostołem Piotrem w celu uzyskania słów dzięki któremu on i jego dom zostaną ocaleni.
24. Dzieje Apostolskie 12:5-11: „Anioł Pański” wybawił apostoła Piotra z więzienia i uniknął śmierci z rąk Heroda.
25. Dzieje Apostolskie 12:15: Kiedy Piotr został zwolniony z więzienia i pojawił się w domu Marii, matki Jana Marka, w towarzystwie służącej, która odpowiedziała na jego pukanie „do drzwi bramy” i doniosła, że to Piotr, była powiedziała: „To jego anioł”. (Por. Mateusza 18:10)
26. Dzieje Apostolskie 12:23: „Anioł Pański” uderzył Heroda, tak że umarł, ponieważ nie oddał chwały Bogu, gdy przyjął uznanie za „boga”.
27. Dzieje Apostolskie 23:6-9: Faryzeusze i saduceusze nie zgadzali się co do tego, czy istnieje coś takiego jak anioł – także co do tego, czy istnieje „zmartwychwstanie” czy „duch” – przy czym apostoł Paweł wierzył we wszystkim razem z faryzeuszami trzy.
28. Dzieje Apostolskie 27:23-24: Pewnej nocy „anioł Boży” stanął przy Pawle na pokładzie miotanego sztormem statku na Adrii (ramię Morza Śródziemnego), aby zagwarantować bezpieczeństwo sobie i wszystkim na pokładzie.
29. 1 Koryntian 11:10: Apostoł Paweł napisał, że kobieta powinna mieć „na głowie znak władzy ze względu na aniołów” – prawdopodobnie ze względu na ich troskę, aby wszyscy byli poddani Bogu. (Zobacz Łk 15:7,10)
30. 1 Tesaloniczan 4:16: „Albowiem sam Pan zstąpi z nieba na hasło, na głos archanioła i na trąbę Bożą, a zmarli w Chrystusie powstaną pierwsi” – co oznacza, że archanioł będzie zawarte z aniołami, które towarzyszą naszemu Panu po Jego powrocie na końcu ziemskiej historii.
31. 2 Tesaloniczan 1:7-10: „Pan Jezus objawi się z nieba wraz ze swoimi potężnymi aniołami” (wersja króla Jakuba), kiedy przyjdzie, aby zemścić się na niegodziwych i zostać uwielbionym w swoich świętych.

32. 1 Tymoteusza 3:16: „Ten, który objawił się w ciele” (zob. Jana 1:1-1,14; 1 Jana 1,1-4; 3:5), był „widziany przez aniołów” – widocznie podczas pobytu na ziemi. (zob. Mateusza 4:11; Marka 1:13; także Łukasza 2:13; 24: 4-7; Dzieje 1:10-11; por. Jana 1:51)

### Zakończenie Misji Aniołów

Służba aniołów była zróżnicowana na przestrzeni dziejów ludzkości, ale była wykorzystywana głównie w opatrnościowym prowadzeniu i ochronie swego ludu Bożego – „wysłanego, aby pełnić służbę dla tych, którzy odziedziczą zbawienie”. (Hebrajczyków 1:14) I objawiając się jako ludzie; nieznajomi i ludzie czasami „zaskakiwali aniołów”. (Hebrajczyków 13:2)

**Komentarz:** Aniołowie pełnią służbę Bożą chrześcijanom, nawet jeśli nie są tego świadomi.

Może się zdarzyć, że będziemy odbiorcami ich posługi i nie zdajemy sobie z tego sprawy. Jest również prawdopodobne, że duchy wszystkich sprawiedliwych są w chwili śmierci prowadzone przez aniołów do raju w Hadeanie, jak w przypadku Łazarza. (Łukasz 16:22)

Wreszcie wydaje się, że dołączymy do nich w świecie niebieskim. (Hebrajczyków 12:22-24)

### **Gabriel**

W Starym Testamencie dwukrotnie jest on wspomniany i nazywany „człowiekiem Gabrielem”, ponieważ ma wygląd człowieka. Najpierw ukazał się prorokowi Danielowi, aby wyjaśnić wizję, którą widział, ale której nie rozumiał (Daniela 8:1-19). W drugim przypadku podobnie ukazał się Danielowi, tym razem w odpowiedzi na modlitwę i aby go pouczyć o wizji, którą widział. (9:20-23)

Gabriel jest również wspomniany dwukrotnie w Nowym Testamencie. Najpierw ukazał się Zachariaszowi, ojcu Jana Chrzciciela, aby oznajmić mu narodziny tego ostatniego, stwierdzając: „Ja jestem Gabriel, który stoję przed Bogiem i zostałem posłany, aby z tobą rozmawiać, i abym przyniósł ci tę dobrą nowinę” (Łk 1,5-23). A po sześciu miesiącach został posłany od Boga do „miasta galilejskiego, zwanego Nazaret”, do Dziewicy imieniem Maria, aby jej oznajmić, że za sprawą Ducha Świętego pocznie i porodzi Syna, którego było wezwać Jezusa i kto będzie nazwany Synem Najwyższego. (1:26-38)

### **MICHAEL**

Po pewnej wizji Daniela Bóg posłał jednego, aby mu wyjaśnić znaczenie tej wizji, jednakże został on opóźniony przez księcia królestwa Persji; lecz rzekł do Daniela: „Michał, jeden z głównych książąt, przyszedł mi z pomocą”. A zanim odszedł, powiedział mu: „Nie ma nikogo, kto by ze mną walczył przeciwko nim [księciu perskiemu i księciu greckiemu], tylko Michał, twój książę”. (patrz Daniel 10:1-21, wraz z imieniem Michała wymienionym w wersach 13,21.) A w 12:1 jest on ponownie wspomniany z imienia i opisany jako „wielki książę, który stoi w obronie synów twojego ludu” – Lud Daniela, święci Żydów.

W Nowym Testamencie, w Liście Judy 9, nazywany jest „archaniołem Michałem” (najwyższy poziom anioła) i opisuje jako walczącego z diabłem i „sperającego się o ciało Mojżesza”. I wreszcie w Objawieniu 12,7-9 czytamy: „I była wojna w niebie: Michał i jego aniołowie wyszli na wojnę ze smokiem, a smok i jego aniołowie walczyli, i nie przemogli ani nie przemogli. Ich miejsce nie znalazło się już w niebie. I zrzucony został smok, wąż starodawny, zwany Diabłem, zwodzicielem całego świata; został zrzucony na ziemię, a wraz z nim zrzuceni zostali jego aniołowie.” Wszystko to Jan widział w wizji na wyspie Patmos.

## **SZATAN**

Angielskie słowo pochodzi od hebrajskiego terminu Szatan w Starym Testamencie i greckiego terminu Szatan w Nowym Testamencie. Jego podstawowe znaczenie to „przeciwnik”. Tłumaczone jest jako „Szatan”, co oznacza najwyższego przeciwnika Boga i człowieka i jest tolerowany przez Boga w pewnych granicach przez okres próbny człowieka na ziemi, ale później jest skazany na „ogień wieczny” wraz ze swoimi agentami. (Mateusza 25:41). Jedynym wyjątkiem jest sytuacja, gdy Jezus nazwał Piotra „Szatanem” w znaczeniu człowieka podobnego do szatana, gdy kwestionował przepowiednię naszego Pana dotyczącą jego zbliżającej się śmierci w Ewangelii Mateusza 16:23; Marka 8:33).

### Charakter i tożsamość

W Objawieniu 12:9, gdzie jest on symbolicznie przedstawiony jako „smok”. Opisano go jako „starego węża, zwanego diabłem, i szatana, zwodziciela całego świata”. Słowo „diabeł” oznacza oszczercę, osobę, która składa złośliwie fałszywe oświadczenia lub oszczercę. A nazwanie „starym wężem... zwodzicielem” jest ewidentną aluzją do węża, który jako przedstawiciel szatana przez kłamstwo i oszczerstwo Boga zwiódł Ewę w ogrodzie Eden (Rdz 3) i poprowadził ją i Adama do grzechu, który zakończył się śmiercią fizyczną dla nich i całego potomstwa. Dlatego Jezus powiedział do Żydów, którzy chcieli go zabić: «Wy macie diabła za ojca i według waszej woli spełniacie pożyteczności waszego ojca. On był zabójcą od początku i nie wytrwał w prawdzie, bo nie ma w nim prawdy. Gdy mówi kłamstwo, mówi od siebie, bo jest kłamcą i jego ojcem” (Jana 8:44). Apostoł Paweł mówi o „wężu, który zwiódł Ewę swoją przebiegłością” (2 Koryntian 11:3), o „podstępach diabła”. (Efezjan 6:11) Oraz o „jego pomysłach” (2 Koryntian 2:11). Może objawiać się jako „anioł światłości” (2 Koryntian 11:14). Również odwrotnie, „wasz przeciwnik, diabeł jak lew ryczący, chodzący i szukający, kogo by pożreć”. (1 Piotra 5:8)

### Pochodzenie i przeznaczenie

1. Wydaje się prawdopodobne, że Szatan został stworzony jako anioł Boży wysokiej rangi, ale nie całkiem najwyższej, i był przywódcą „aniołów, którzy zgrzeszyli” i „zostali zrzuceni”, o czym mowa w 2 Piotra 2:4 i Judy 6. W tym ostatnim fragmencie jest powiedziane, że „nie zachowali własnego księstwa, lecz opuścili swoje właściwe mieszkanie”, co oznacza, że nie byli zadowoleni z przypisanej im rangi i sfery.

2. W Księdze Objawienia 12:7-9 czytamy: „I doszło do wojny w niebie: Michał i jego aniołowie wyszli na wojnę ze smokiem, i walczył smok i jego aniołowie, i nie przemogli, ani nie przemogli. nie znalazło się już ich miejsce w niebie. I zrzucony został wielki smok, wąż starodawny, zwany Diabłem i Szatanem, zwodziciel całego świata; zrzucony został na ziemię, a jego aniołowie zostali zrzuceni z nim.”

**Komentarz:** Była to część wizji, jaką miał Jan na wyspie Patmos, symbolizującej to, co wydarzyło się w wyniku szatańskiej próby zniszczenia Jezusa po jego narodzinach i ostatecznego ukrzyżowania – tylko po to, aby Bóg wskrzesił Go z umarli i „porwani do Boga i do Jego tronu”. (12:4-5)

3. W Ewangelii Mateusza 25:41 Jezus mówi o „ogniu wiecznym przygotowanym Diabłu i jego aniołom”. Zatem Szatan musiał być potężnym aniołem, któremu towarzyszyły inne anioły, tak jak Michał był potężnym aniołem („archanioł”, „Judy 9”) i zgodnie z obrazem z Objawienia 12, mieli z sobą jeszcze innych aniołów. Upadli aniołowie, łącznie z Szatanem, nie zostali jeszcze wrzuceni w „ogień wieczny”, ale są zachowani na sąd” (2 Piotra 2:4) – Juda mówi „na sąd wielkiego dnia” (Judy 6). bez wątplenia jest „dniem”, wyznaczonym przez Boga, aby sądzić świat w sprawiedliwości przez „człowieka”, którego wskrzesił z martwych (Dzieje Apostolskie 17:31).

4. U Hioba (1:6,7,7,8,9,12,12; 2:1,2,2,3,4,6,7) mamy pierwszą wzmiankę o „Szatanie” pod tym imieniem – określany po hebrajsku jako „Szatan”, najwyraźniej ze względu na prymat.

Starożytna tradycja utożsamia Hioba z Jobabem, drugim królem Edomu (Rdz 36:33); Uważa się, że Uz leżało wzdłuż granicy między Palestyną a Arabią i rozciągało się od Edomu na północ i wschód w kierunku rzeki Eufrat. Częścią ziemi Uz, którą tradycja nazywa domem Hioba, był Hauran, na wschód od Morza Galilejskiego, którego część została później nazwana Baszanem, a także Golan (do dziś).

## **Diabeł**

Określenie „diabeł” zostało już opisane jako oczerniający oszczerca – oszczerca – fałszywy oskarżyciel. Nie wszystkie oskarżenia Szatana są konieczne fałszywe, ale wszystkie mają złe intencje, a większość z nich jest fałszywa. Będąc zagorzałym (zagorzałym lub od dawna) wrogiem Boga i człowieka, oskarża człowieka przed Bogiem (Hioba 1:6-11; 2:1-5; Objawienie 12:9-19), a Boga przed człowiekiem (Księga Rodzaju 3:1-15). Greckie słowo lepiej oddane jako „diabeł” to diabolos. W 1 Tymoteusza 3:1 i 2 Tymoteusza 3:3 przetłumaczono je jako „fałszywy oskarżyciel”, a w Tytusa 2:33 jako „oszczerca” raz „diabeł” (Jana 6). s. 70), gdzie Jezus powiedział o Judaszu Iskariocie, że jest on „diabłem” – a nie „diabłem”.

## **Beliala**

Jest to grecka forma hebrajskiego słowa beliyaal, oznaczającego bezwartościowość. niegodziwość, niegodziwość i bezbożność.

## **Belzebub**

W łacińskiej Wulgacie Hieronima (koniec IV w. n.e.) w greckim dziele Nowego Testamentu Belzeboul w Ewangelii Mateusza 10:25; 12:24, 27; Marka 3:22; Łukasza 11:15,18,19) i przyjęte w większości, jeśli nie we wszystkich tłumaczeniach na język angielski. Było ono używane przez żydowskich wrogów Jezusa, a także przez Niego samego, w odniesieniu do „księcia demonów” i odnosiło się do „Szatana”. (Mateusza 12:24-27)

## **Kusiciel**

Opis ten pojawia się w Mateusza 4:3 i 1 Tesaloniczan 3:5 – dosłownie, odpowiednio, kuszący i kuszący. Szatan jako kusiciel namawia do złych czynów.

## **Zły**

Zobacz Mateusza 13:19, 38-39; 1 Jana 2:13-14; 3:12; 5:18.

## **Oszust**

Zobacz Objawienie 12:9; por. 20:3, 8.

## **Oskarżyciel**

Zobacz Objawienie 12:10; por. Hioba 1:11; 2:4-5.

## **Wróg**

Zobacz Mateusza 13:39.

## **Przeciwnik**

Zobacz 1 Piotra 5:8; greckie słowo to antidikos, które pierwotnie oznaczało przeciwnika w procesie sądowym, ale zaczęto go używać jako ogólnego określenia przeciwnika, czy to w sądzie, czy poza nim. W tym ostatnim fragmencie słowo Szatan użyte jest jako czasownik, oznaczający oskarżać, być przeciwnikiem. (por. Zachariasz 3:1)

## **Lucyfer??? Uważamy, że nie.**

Wczesne tłumaczenia biblijne Izajasza brzmią: „Jak spadłeś z nieba, Lucyferze, synu poranka! Jak zostałeś powalony na ziemię, co osłabiło narody”. Ale w notatce jest napisane. „Albo, gwiazdo dzienna”. Jednak kontekst Izajasza 14:3-23 pokazuje, że tego terminu należy używać w odniesieniu do „króla Babilonu” (werset 4), najjaśniejszej gwiazdy na niebiosach politycznych tamtych czasów, a nie Szatana, niezależnie od jakichkolwiek porównań między nimi oraz wszelkie użyte hiperboliczne opisy, z których większość przedstawia egoistyczną i arogancką dumę oraz ambitne plany króla, które wkrótce zostaną udaremnione przez obalenie i upadek.

Wspomniany kontekst reprezentuje drugą część „brzemienia”, czyli wyroczni skierowanej przeciwko samemu narodowi babilońskiemu, poczynszy od Izajasza 13:1. Inne podobne

proroctwo znajdujemy w Ezechiela 28:1-19, przeciwko „księciu Tyru”, opisujące jego arogancką dumę i ostrzegające go przed zbliżającą się śmiercią (werset 1-10), po którym następuje satyryczna „lament nad królem Tyru (werset 11-19), prawie na pewno był to ten sam, co „książę”.

## Rozdział 4

### **Demony**

Niniejsze studium na temat demonów obejmie ich związek i zaangażowanie w inne tematy, takie jak kult pogański, wierzenia i praktyki, w tym astrologia i kult przodków, spirytyzm i nekromancja, wróżenie, reinkarnacja magiczna, wędrówka dusz i wszelkiego rodzaju mity przesady itp. O niektórych z nich możemy nie wspominać ponownie, chyba że tylko przypadkowo i krótko.

Pomimo obszernego materiału na ten temat Biblia nie dostarcza rozstrzygających ani koniecznie autentycznych odpowiedzi na prawie wszystkie pytania, jakie można lub można zadać. Naszym celem będzie jednak omówienie szerokiego zakresu materiałów w pismach świętych, na ile to możliwe, i które przyczynią się do ich zrozumienia.

W Biblii słowo „duch”, ale nie dusza, używane jest w odniesieniu do istot nieludzkich i ludzkich, zarówno dobrych, jak i złych, takich jak BÓG, DUCH ŚWIĘTY, CHRYSZTUS, ANIOŁY i DEMONY. Ciekawostką jest to, że wiara w świat duchowy (zarówno dobry, jak i zły) charakteryzowała każdą kulturę znaną na całej ziemi, nie tylko w krainach biblijnych, ale także w dominujących tam kulturach semickich, egipskich, greckich i rzymskich. ziemie.

Angielskie słowo „demon” jest zangielizowaną formą greckiego rzeczownika daimon i występuje zarówno w Nowym Testamencie, jak i w LXX (greckim tłumaczeniu Starego Testamentu z około 250 roku p.n.e.).

Septuaginta (LXX) mówi o zbuntowanym ludzie „palącym kadzidło na ceglanych ołtarzach, nie wyjaśniając komu, ale zakazane przedmioty kultu, np. Baal i inni pogańscy bogowie.

Popularną wiarą w świecie hellenistycznym lub greckim przed czasami Nowego Testamentu było: „Duchy śmiertelników stają się demonami, gdy zostaną oddzielone od ciał ziemskich”. (A. Campbell, Popular Lectures and Addresses, s. 380, 381, 386.) W świecie greckim (i ogólnie w świecie pogańskim) panowało powszechne przekonanie, że demony często pojawiają się w najróżniejszych miejscach i o każdej możliwej porze, szczególnie te związane z niesamowitą bestią i objawiają się w najróżniejszych nieszczęściach. Zdarzenia były często tajemnicze, dopóki nie uznano ich za dzieło demona. Uważano, że niektóre demony są łagodne i pragną jedynie należnych im ofiar, inne zaś są wrogie i szkodliwe, a nawet gwałtowne i należy się z nimi mierzyć najbardziej drastycznymi środkami. Opętanie przez demony, powodujące choroby, również stało



się częścią popularnych wierzeń. Podobnie było z praktyką prób wypędzenia ich lub egzorcyzmowania za pomocą magii.

### **Obrzydliwe praktyki**

Świat pogański w ogóle wyznawał poglądy podobne do popularnych wierzeń greckich w odniesieniu do duchów. Koncepcja ta obejmowała siły, które pośredniczą między wyższymi bogami a człowiekiem, w tym duchami zmarłych, podobnie jak aniołowie są przedstawiani w Starym Testamencie jako działający między Jehową a człowiekiem. Jednak pisma Starego Testamentu zabraniały ludowi Bożemu przyjmowania wierzeń i praktyk pogańskich, jak to uczynił później i nadal czyni Nowy Testament.

Zarówno Stary, jak i Nowy Testament potępiają jako obrzydliwość różne pogańskie praktyki i wierzenia dotyczące demonów w następujący sposób:

- (1) praktyka przepuszczania syna lub córki przez ogień
- (2) taki, który posługuje się wróżbą,
- (3) taki, który praktykuje wróżby (omen),
- (4) zaklinacz,
- (5) czarownik,
- (6) czarodziej,
- (7) doradca ducha znajomego,
- (8) czarodziej,
- (9) nekromanta.
- (10) wróżby,
- (11) magia,
- (12) czary (czarownik i wiedźma)
- (13) astrologia,
- (14) prognozyki miesięczne,
- (15) egzorcyzmy,
- (16) przesąd,
- (17) idol (i pojęcia pokrewne),
- (18) oszustwo (przyczyna zostanie wyjaśniona później).

Znaczenie niektórych z tych praktyk

1. Przeprowadź syna lub córkę przez ogień w ramach uwielbienia:

Była to forma ofiary z dzieci, powszechnie praktykowana w Kanaanie i okolicach, a zarazem odrażająca praktyka.

**Komentarz:** Czy dzisiejsza praktyka aborcji jest równoznaczna z praktyką składania ofiar z dzieci w ramach kultu bożków?

## 2. Bałwochwalstwo

Dosłownie bałwochwalstwo to kult bożków lub obrazów jako bóstw; w przenośni nadmierne przywiązanie do czegokolwiek lub cześć dla czegokolwiek, w tym sensie „pożądliwość” jest nazywana bałwochwalstwem (Kolosan 3:5). Nasze angielskie słowo „idol” pochodzi od greckiego eidolon, oznaczającego coś widzianego, obraz lub podobieństwo – reprezentujące formę przedmiotu, rzeczywistego lub wyimaginowanego. Innymi słowy, jeśli chodzi o rzeczywistość, reprezentuje ona niebyt. Jednak w umysłach pogan, składając ofiary bożkom, „składają ofiary demonom, a nie Bogu, a nie chcę, abyście wy [chrześcijanie] mieli społeczność z demonami”. (1 Koryntian 10:20)

Dając Izraelowi Dekalog na Synaju, Jehowa powiedział: Nie będziesz miał innych bogów oprócz mnie. Nie będziesz czynił sobie posągu ani żadnej podobizny czegokolwiek, co jest na niebie w górze i tego, co jest na ziemi nisko, lub tego, co jest w wodzie pod ziemią. nie będziesz oddawał im pokłonu i nie będziesz im służył, bo ja, Jehowa, twój Bóg, jestem Bogiem zazdrosnym”. (Wyjścia 20:4-5)

Według Rzymian 1:18-32 religia pierwotnie była monoteistyczna (oddawanie czci jednemu prawdziwemu Bogu), a nie politeistyczna (wiara w wielu bogów) ani bałwochwalstwo (kult obrazów). Nie ma żadnej wzmianki o politeizmie ani bałwochwalstwie przed potopem. Wydaje się jednak, że niewiele pokoleń później powstały one: „Wasi ojcowie mieszkali od dawnych czasów za rzeką [Euftrat], sam Terach, ojciec Abrahama i ojciec Nachora, i służyli innym bogom”. (Jozuego 24:2)

## 3. Przesąd

Przesąd opiera się na irracjonalnym uczuciu strachu, wierze w system religijny uważany (przez innych niż wierzący) za pozbawiony rozsądnego wsparcia, okultyzmie lub wierze w znaki, uroki i znaki. (ze słownika Funk & Wagnalls New Practical języka angielskiego)

Nasza kultura, nawet wśród chrześcijan, nie jest całkowicie wolna od śladów starożytnych przesądów. Powszechnym przesądem średniowiecza było to, że diabeł może wejść do człowieka w chwili, gdy nie jest on strzeżony, gdy ten kicha, ale można temu zapobiec, jeśli ktokolwiek obecny natychmiast zwróci się do Boga; np. „Niech cię Bóg błogosławi”, gdy ktoś kichnie, co wiąże się z jego wiarą w moc magii i czarów. Do innych podobnych pozostałości należy przekonanie, że 13 to pechowa liczba, wiara w złe oko, że stłuczenie lustra przynosi pecha i odwrotnie, że podkowa, królicza łapka czy czterolistna koniczyna przynoszą szczęście . Najbardziej rozpowszechnioną i najpoważniej traktowaną w naszych czasach jest zależność od opublikowanego horoskopu w wyznaczaniu kierunku codziennych czynności, oparta na wierze, że gwiazdy (w starożytności powszechnie uważane za demony, bogowie i boginie) wpływają na

narody i jednostki oraz że astrologi mogą poprzez przepowiadają wydarzenia z życia danej osoby. (Patrz poniżej pod terminem „Astrologia”)

#### 4. Wróżenie

Jest to proces, w ramach którego ludzie próbują lub jak twierdzą, uzyskać informacje od nadludzkiej mocy bóstw, za pomocą różnych środków fizycznych. (Zobacz Ezechiela 21:21). Kontrastuje to z prawdziwie natchnionymi prorocत्वami. W Nowym Testamencie (Dzieje Apostolskie 16:16) służąca jest przedstawiona jako „posiadająca ducha wróżenia” – dosłownie „duch pytona, imię mitologicznego węża zabitego przez Apolla” (Harper's Analytical Greek Lexicon).

#### 5. Kojący

Osoba, która twierdzi, że ma nadprzyrodzony wgląd i jest w stanie odkrywać tajemnice i przepowiadać wydarzenia, jasnowidz, wróżbita, ci, którzy zostali opętani przez złego ducha (reprezentowanego przez pogańskiego boga lub boginię) podczas przekazywania swoich wróżb. (Vine, słownik objaśniający). Nigdy nie jest ono używane ani w Starym, ani w Nowym Testamencie u proroków Bożych.

#### 6. Sierpień

Przepowiadanie wydarzeń za pomocą auspicjów lub wróżb, a zatem przewidywania oparte na locie ptaków, żerowaniu na nieczystościach, zjawiskach na niebie, takich jak meteor lub zaćmienie; i przewidywania oparte na czymkolwiek – na przykład na czarnych kotach, koszmarach, pechowych dniach lub liczbach i stłuczeniu luster.

#### 7. Konsultacja ze znajomym duchem

Powszechnie uważa się to za konsultację lub rzekomą konsultację z duchem, z którym ma się kontakt i którego można poprosić o informacje, radę lub pomoc, jak w przypadku wróżki z Dziejów Apostolskich 16:16-18.

#### 8. Czarodziej

Czarodziej jest tłumaczeniem hebrajskiego słowa yiddeoni, wiedzący lub psychiczny. Warto zauważyć, że Izajasz w rozdziale 8:19 mówi o nich, „którzy ćwierkają i mamrocą” – prawdopodobnie odnosząc się do ukrywania swoich głosów, aby sprawiać wrażenie głosów umarłych (por. 29:4). Czarodziej jest uważany za mężczyznę, podczas gdy posiadanie znajomego ducha jest częściej określane jako kobieta.

**Komentarz:** Czarodziej i czarownica nie mają tego samego rdzenia. Wyrażenie „czarownica z Endor” odnosi się do kobiety o „znajomym duchu”. (1 Samuela 28:7-9)

#### 9. Nekromancja

Praktyka lub pozory wywoływania duchów zmarłych i zadawania im pytań. Hebrajskie słowo darash oznacza pytać zmarłych. To właśnie zrobił Saul poprzez kobietę z Endor jako medium (1 Samuela 28:8-19) – miała ona „znajomego ducha” – przynajmniej udawała, że ma, a Bóg z pewnością zapewnił jej sukces tym razem, niezależnie od tego, czy jej zwyczajową praktyką było udawanie. A z Powtórzonego Prawa 18:11 wydaje się rozsądny wniosek, że „doradcy znanych duchów” i „czarodzieje” w podobny sposób oznaczają osoby poszukujące lub udające, że szukają wyroczni od duchów zmarłych. W wersji New International Version konsekwentnie oddano terminy „media” i „spirytyzm”.

#### 10. Prognozy miesięczne

Rzekome wróżenie na podstawie znaków nowiu. (Izajasza 47:13)

#### 11. Astrologia

Rzekoma forma wróżenia polegająca na określeniu i właściwej interpretacji położenia ciał niebieskich zodiaku – gwiazd, planet, słońca i księżyca, czczonych przez pogan jako bóstwa – oparta na przekonaniu, że wpływają one na sprawy ludzkie i wyznaczają bieg wydarzeń. wydarzenia według ich ruchów oraz odpowiednich i względnych lokalizacji w określonych momentach.

#### 12. Magia

Jest to podejmowana przez ludzi próba zmuszenia lub przynajmniej nakłonienia bóstwa, za pomocą środków fizycznych, do zrobienia tego, czego chce – niezależnie od tego, czy jest dobre (biała magia), czy złe (czarna magia) – terminy w nawiasach nie występują w Biblii. Celem „białej magii” jest często przeciwstawienie się lub ochrona przed „czarną magią”.

#### 13. Zaklęcie

Ta forma maga (czarodzieja) wydaje się w większości być magicznym urokiem lub wianiem zaklęć, których próbą jest inkantacja lub formuła śpiewanych lub recytowanych słów, ale wyklucza działanie.

#### 14. Urocze

Uroczyma takie samo znaczenie jak zaklęcie i może również obejmować zaklinaczy węży.

#### 15. Czary

Można by pomyśleć, że ma to związek z praktyką lub rzekomymi mocami czarownic (kobiet) lub czarodziejów (mężczyzn), głównie do złych celów, co oznacza używanie czarnej magii, czarów, zaklęć, satanizmu i innych okultyzmu (tajemniczych i rzekomo nadprzyrodzonych) ) sztuka. Ale to nie jest całkowicie dokładne. Czary i czary są praktycznie synonimami.

#### 16. Czary

Termin zbiorczy obejmujący zarówno wróżenie, jak i magię, ale zwykle używany w celach samolubnych i zwodniczych, jeśli nie ma na celu skrzywdzenia innych; wyznawane wykorzystanie mocy uzyskanych dzięki pomocy lub kontroli duchów, zwłaszcza do wróżenia; ale także, w przypadku czarnej magii, czarów.

#### 17. Oszustwo

Oszust lub szarlatan pochodzi od greckiego słowa *goetes* oznaczającego płaczącego lub wyjącego i było używane w odniesieniu do zaklinacza lub maga, który wypowiadał zaklęcia w formie wycia lub zawodzenia. Może odnosić się do fałszywych nauczycieli, którzy uprawiali sztuki magiczne (zob. Dzieje Apostolskie 19:19), a wielu z nich uprawiało „sztuki magiczne”, zbierając swoje księgi i paląc je w Efezie, gdzie przebywał Tymoteusz. Możliwe, że większość praktyk tak zwanych sztuk okultystycznych to oszuści.

#### 18. Egzorcyzm

Jest to praktyka (udawana, jeśli nie prawdziwa) wypędzania złych duchów z osób, miejsc lub rzeczy, w których się znajdują, za pomocą zaklęć i wykonywania pewnych sztuk okultystycznych lub magicznych – przeciwieństwo rytuałów, które mają na celu przebłaganie lub przywoływanie pomocy świata duchów. Nie był on używany przez Jezusa i jego uczniów do wypędzania demonów – Jezus wypędzał je „słowem” (Mt 8,16). Słowo „egzorcysta” (gr. *Exorkistes*) występuje w Biblii jedynie w Dziejach Apostolskich 19:13, gdzie zostało użyte w odniesieniu do tych, którzy próbowali wypędzać złe duchy, używając imienia Jezusa głoszonego przez apostoła Pawła i najwyraźniej używanego przez Pawła w sposób dyskredytujący zawodowych egzorcystów.

#### **Istnienie demonów: prawdziwe czy mitologiczne?**

##### Powszechna wiara w rzeczywistość

Wiara w demony i możliwość opętania zależy przede wszystkim od wiary w świat duchów – która prawdopodobnie sięga początków człowieka i była powszechna aż do czasów Chrystusa, z wyjątkiem saduceuszy. Byli sektą żydowską, która zaprzeczała istnieniu aniołów, duchów i zmartwychwstania (Dzieje Apostolskie 23:8), której niewiara została odrzucona przez Jezusa.

Wiara w demony i opętanie przez demony zajmowała ważne miejsce w życiu chrześcijan aż do końca XVIII wieku. Od tego czasu wiara w duchy w krajach cywilizowanych nieco osłabła z powodu rosnącej tendencji do skrajnego materializmu, a wiara w demony (duchy) staje się coraz powszechniej uważana za przesadną. Nawet niektórzy twierdzący, że wierzą Biblii, a także sceptycy uważają, że demony tak naprawdę nigdy nie istniały, a wiara w nie, a także w opętanie przez demony, jest w istocie przesadą. Z drugiej strony, w ostatnim czasie (nie później niż w latach 70. XX w.) nastąpił odrodzenie zainteresowania i twierdzeń w odniesieniu do różnych aspektów okultyzmu, nawet w kręgach wyrafinowanych. I w pewnego rodzaju subkulturze „satanizm” podniósł swą brzydką głowę.

Jedna z teorii wśród zdeklarowanych wierzących głosi, że cały opis demonów w Piśmie Świętym jest mitologiczny i symbolizuje panowanie zła na świecie; także, że relacje o wypędzaniu demonów przez naszego Pana i Jego apostołów symbolizują ich zwycięstwo nad złem dzięki ich nauce i życiu. Ale prosta, prosta, prozaiczna narracja wydarzeń, jakby fakt, sprawia, że ich twierdzenia nie są symboliczne czy przenośne, ale fałszywe, jeśli nie dosłownie prawdziwe. Chrystus powiedział kiedyś coś, co jest przypowieścią o duchach nieczystych (Mateusza 12:43-45; Łukasza 11:20-26). Jednak nie symbolizowało to ani powszechności zła na świecie, ani jego władzy nad nim, ale wyraźnie ilustrowało pogarszający się stan tego złego pokolenia.

Inna teoria głosi, że Chrystus i jego ewangelista mówili o demonach i opętaniu jedynie w zgodzie z powszechnym przekonaniem Żydów, bez żadnego stwierdzenia co do jego prawdziwości lub fałszywości, mając na uwadze, że „demonic” cierpieli jedynie na niezwykle choroby ciała lub umysł (Smith's Bible Dictionary, tom 1, s. 585). Jednak języka akomodacyjnego używa się właściwie tylko w przypadku rzeczy obojętnych i nie wywołujących fałszywego wrażenia. A narracje Pisma Świętego faktycznie wywołują fałszywe wrażenie, jeśli demony nie są rzeczywistością – co nie może być kwestią obojętności, ponieważ wiara w demony jest źródłem wielu przesądów i odrażającego postępowania.

Co więcej, chociaż choroby ciała lub psychiczne są często przedstawiane jako towarzyszące opętaniu przez demony lub będące jego następstwem, Jezus jednak rozróżnił między nimi: „W imieniu moim demony będą wyganiać; [...] na chorych ręce kłaść będą, a ci wyzdrowieją”. (Marek 16:17-18) „I ustanowił dwunastu, aby... mieli moc uzdrawiania chorób i wypędzania demonów” (Marka 3:14-15). Nie jest to zgodne z językiem akomodacyjnym. Poniżej znajdujemy dowód na to, że jest to coś więcej niż choroba.

#### 1. Jakuba 2:14:

Wierzysz, że Bóg jest jeden; dobrze postępujesz: demony także wierzą i drżą.” Trudno powiedzieć, że „choroby” wierzą i drżą. Jednak demony potrafią to zrobić i w niektórych przypadkach przekazują swój strach poprzez tych, których opętali. Zwróć uwagę na następujące kwestie.

#### 2. Mateusza 8:28-32:

„A gdy on [Jezus] wszedł do krainy Gadareńczyków, wybiegli mu na spotkanie dwaj opętani przez demony, wychodzący z grobowców, bardzo dzicy, tak że nikt nie mógł tędy przejść. I oto wołali mówiąc: „Cóż my mamy z tobą wspólnego, Synu Boży? Czy przyszedłeś tu, aby nas dręczyć przed czasem?” A było w oddali od nich pasące się stado świń. I demony błagały go, mówiąc: Jeśli nas wyrzucisz, odeślij nas do stada świń. I rzekł do nich: I wyszli weszło w stado świń, a oto całe stado rzuciło się po zboczu do morza i zginęło w wodach.” (Por. Marka 5:1-17; Łk 8:26-33)

Choroby nie mówią, nie mają inteligencji, nie są obdarzone pragnieniami i wolą, nie można ich dręczyć.

#### 3. Dzieje Apostolskie 16:16-21

„I stało się, gdy szliśmy na miejsce modlitwy [w Filipi lub w pobliżu], spotkała nas pewna służąca mająca ducha wróżenia [gr. ducha, pytona], która przyniosła swoim panom wielki zysk przez wróżbiarstwo. Ci sami, którzy podążali za Pawłem i za nami, wołali, mówiąc: „Ci ludzie są sługami Boga Najwyższego, którzy głoszą wam drogę zbawienia”. I tak czyniła przez wiele dni. Ale Paweł, bardzo zaniepokojony, odwrócił się i powiedział do ducha: Rozkazuję ci w imieniu Jezusa Chrystusa, abyś wyszedł z niej. I stało się to w tej samej godzinie, gdy ujrzeli jej panowie że zniknęła nadzieja na ich zysk, pochwycili Pawła i Sylasa i wciągnęli ich na rynek przed władców” itd. Jest to opowieść o czymś innym niż choroba.

#### 4. Dzieje Apostolskie 19:11-20

Łukasz zapisuje późniejsze wydarzenie w Efezie: „I Bóg uczynił przez ręce Pawła szczególne cuda: do tego stopnia, że chorym zdejmowano z jego ciała chusty lub przepaski i choroby ustępowały od nich, a złe duchy wychodziły. niektórzy także z przechadzających się Żydów, egzorcyści, przyjęli na siebie imię Pana Jezusa nad tymi, którzy mieli złe duchy, mówiąc: Zaklinam was na Jezusa, którego głosi Paweł, i siedmiu synów jednego Scewy, Żyda, a arcykapłana, który to uczynił. A odpowiadając zły duch, rzekł do nich: Znam Jezusa i znam Pawła; ale kim jesteście wy? A człowiek, w którym zły duch rzucił się na nich, i zapanował nad nimi obydwoma [którzy w tym konkretnym przypadku tego próbowali] i zwyciężył ich, tak że uciekli z tego domu nadzy i ranni. I stało się to wiadome wszystkim, zarówno Żydom, jak i Grekom, którzy mieszkali w Efezie, i padł na nich strach wszystkich i zostało uwielbione imię Pana Jezusa. Wielu także z tych, którzy uwierzyli, przyszło, wyznając i oznajmiając swoje uczynki. I niemało z tych, którzy uprawiali sztuki magiczne, zebrali swoje księgi i spaliło je na oczach wszystkich; i policzyli ich cenę, i znaleźli pięćdziesiąt tysięcy srebrników. Tak potężnie wzrosło słowo Pana i zwyciężyło.”

**Komentarz:** Nie tylko „złe duchy” odróżnia się od „chorób”, ale to, co złe duchy powiedziały i zrobiły za pośrednictwem opętania siedmiu synom Scewy, trudno przypisać chorobie.

Dlatego demony miały pewną wiedzę o Bogu (Jakuba 2:14), Jezusie (Marek 1:21-28; 3:11-12; Mateusza 8:28-32; Dzieje Apostolskie 19:11-20) i jego apostołach (Dzieje 16:16-21; 19:11-10) – a w odniesieniu do Jezusa i jego apostołów wyrażali to poprzez tych, których opętali – co oznacza, że istniało coś takiego jak natchnienie demoniczne (ale nie zawsze przekazywanie prawdy, jak inne fragmenty wskazują):

(a) „zwodzenie duchów i nauk demonicznych” (1 Tymoteusza 4:1-5).

(b) duchy nie Boże kontra „Duch Boży” – „duchy błędu” kontra „Duchy prawdy” – „fałszywi prorocy” kontra domniemani prawdziwi prorocy. (1 Jana 3:24 - 5:6)

(c) duchowy dar „rozeznawania duchów” niezbędny na zgromadzeniach świętych, najwyraźniej w celu ochrony przed oszustami (1 Koryntian 12:10; 14:29); a dzisiaj wszelkie rzekome natchnienie Boże jest fałszywe. (zob. 1 Koryntian 13:8-13; por. Efezjan 4:7-16)

Czarnoksiężnicy i wróżbici często potrafili oszukać za pomocą jakiegoś rodzaju środków – czy to za pomocą mocy szatańskich, czy sztuczek ręcznych – ale nie dorównali temu, czego dokonała

boska moc (zob. Szymon, Dzieje Apostolskie 8:9-13; Elimas, Dzieje Apostolskie 13: 4-12; synowie Scewy (Dzieje Apostolskie 19:11-20); Jannes i Jambres (2 Tymoteusza 3:8-9; Wyjścia 7:8-13, 20-25; 8:1, 16-19); dworu Nabuchodonozora (Daniela 2 i 4) i Belszaccara (Daniela 5).

### **Pochodzenie i doczesna siedziba demonów**

Pochodzenie demonów nie jest znane z pism świętych, z wyjątkiem tego, że były to istoty stworzone. Wydaje się, że ich siedziba nazywana jest „otchłanią” (lub „głęboką”). W Łk 8,31 przez demony, które prosiły Jezusa, aby nie nakazywał im „odchodzić do otchłani”. A w Liście do Rzymian 10:6-7 powiedziano nam, abyśmy nie mówili w naszych sercach: „Kto wstąpi do otchłani? (to znaczy wskrzesi Chrystusa z martwych)”. Tutaj słowo to jest używane jako synonim Hadesu, miejsca zmarłych duchów zarówno sprawiedliwych, jak i niegodziwych, pomiędzy śmiercią a zmartwychwstaniem. Z Dziejów Apostolskich 2:27-31 dowiadujemy się, że w chwili śmierci dusza Chrystusa znajdowała się w „Hadesie” (niektóre Biblie błędnie tłumaczą to jako „piekło”) – ale nie została tam pozostawiona, ponieważ zmartwychwstał (w.22 -33). Tam też przebywał po śmierci nieprawy „bogacz”, jak powiedział Jezus w relacji o Bogaczu i Łazarzu; lecz między nim a sprawiedliwymi powstała „wielka przepaść” (Łk 16,19-31). Jego miejsce w Hadesie jest prawdopodobnie takie samo, jak to, do którego zrzućeni zostali aniołowie, którzy zgrzeszyli i „zarezerwowani na sąd” – mianowicie Tartar – co po angielsku zwykle tłumaczone jest jako „piekło” (2 Piotra 2:4; por. Judy 6). ) – ale różni się od gehenny, jeziora ognia i miejsca wiecznej kary.

Greckie tłumaczenie słowa „otchłań” lub „bezdenna otchłań” to abussos, czyli niezmierna głębokość. Jest ono dalej użyte w Apokalipsie:

- 1) Ap 9,1-11, w którym otwiera się otchłań, aby wypuścić dym zaciemniający powietrze i pięciomiesięczną plagę diabelskiej szarańczy nękającej tych, którzy nie mają pieczęci Bożej na czołach;
- 2) Objawienie 11:1-3, w którym przedstawiono bestię wychodzącą z otchłani, aby stoczyć wojnę z dwoma świadkami Boga i ich zabić;
- 3) Objawienie 20:1-10, w którym szatan jest przedstawiony jako uwięziony na tysiąc lat w otchłani, aby nie mógł zgromadzić wszystkich narodów do ogólnoswiatowego szturmu mającego na celu zniszczenie świętych Bożych, aż upłynie tysiąc lat skończone. A w ostatniej relacji wyraźnie widać różnicę pomiędzy „otchłanią” a „jeziorem ognia i siarki” – tym ostatnim miejscem ostatecznych i niekończących się mąk niegodziwców. Ten kontrast z Hadesem, który zostanie usunięty w momencie sądu ostatecznego i ogólnego. (Objawienie 20:11-15)

**Komentarz:** „Szarańcza” z „otchłani” została wypuszczona na pewien czas w boskim celu. Podobnie mogłoby być w przypadku „demonów”, które pozwalały na demonstrację wyższości boskiej mocy nad siłami diabelskimi, na przykład przez naszego Pana i Jego apostołów i niektórych innych.



Musimy jednak wziąć pod uwagę inne względy w pismach świętych adresowanych do chrześcijan o pogańskim pochodzeniu i łączących się ze środowiskiem religijnym, włączając „powietrze” jako obszar działania.

W Liście do Efezjan 2:2 o Szatanie mowa jest w stwierdzeniu, że „niegdyś postępowaliście według sposobu tego świata, według władcy mocy na powietrzu ducha, który teraz działa w synach nieposłuszeństwa”.

W Liście do Efezjan 6:10-12: „W końcu bądźcie mocni w Panu i siłą Jego mocy. Przywdziejcie całą zbroję Bożą, abyście mogli stawić czoła zakusom diabła. Za nasze zmagania nie jest przeciwko ciału i krwi [nie przeciwko człowiekowi, przede wszystkim lub tylko], ale przeciwko zwierzchnościom, przeciwko władzom, przeciwko władcom świata tej ciemności [duchowej i moralnej ciemności], przeciwko duchowym zastępom niegodziwości w okręgach niebieskich " (niebiosa atmosferyczne) lub potężnym podmiotom zbiorowym o wysokim statusie na ziemi, znajdującym się pod kontrolą Szatana i jego chochlików.

W Kolosan czytamy co następuje: „Bóg wybawił nas [chrześcijan] z mocy ciemności [królestwa, czyli królestwa szatana] i przeniósł nas do królestwa Syna swojej miłości [Jezusa Chrystusa, którego królestwo w domyśle jest światłem (zobacz Jana 1:1-14; 8:12; 1 Jana 1:5-7; 2:7-11, gdzie „ciemność” i światło” nie są fizyczne, ale duchowe, etyczne i moralne )]” (1:13) – bez żadnego odniesienia do lokalizacji przestrzennej ani zmiany jej położenia przestrzennego.

Dlatego: „Uważajcie, aby nie pojawił się ktoś, kto by was łupił przez swą filozofię i próżne oszustwo, według pierwiastków świata, a nie według Chrystusa, gdyż w nim mieszka cieleśnie cała pełnia Bóstwa. i w Nim zostaliście pełni, który jest głową wszelkiego księstwa i władzy: ... złupiwszy zwierzchności i zwierzchności, jawnie wystawił je na pokaz, odnosząc w nim triumf nad nimi (to znaczy swoją śmiercią na przechodzić)." (2:8-10,15)

**Komentarz:** Słowo przetłumaczone tutaj jako duchy żywiołów, podstawy, może oznaczać podstawowe zasady wiedzy; odnosiło się to także do podstawowych elementów tworzących świat przyrody (ziemia, powietrze, ogień i woda), które czasami uważano za siły duchowe. Termin ten był jednak używany także w odniesieniu do „ciał niebieskich i mocy, które, jak sądzono, w nich zamieszkują”. Uważano, że mają one wpływ na sprawy ludzkie, tak jak dzisiaj ludzie wierzą w los i czytają swoje horoskopy w gazetach codziennych, a czasem traktują je poważnie.

**Uwagi:** Poniższy komentarz w The Cambridge Bible Commentary on the New English Bible ma wiele powodów do pochwały: „Po raz kolejny podkreśla się, że Jezus jest jedynym centrum życia chrześcijańskiego. Spekulacje na temat mocy planetarnych i ich wpływu na losy człowieka nie powinny być należy zwrócić na to uwagę.... W I wieku naszej ery pojawiło się wiele spekulacji na temat boskich mocy kontrolujących wszechświat i prawidłowego sposobu radzenia sobie z nimi. Dyskusja ta często opierała się na starych mitach lub legendach o

pogańskich bogach i boginiach Jego podstawa została zatem stworzona przez człowieka, w przeciwieństwie do chrześcijaństwa, które jest solidnie oparte na charakterze historycznym, Jezusie Chrystusie, i na przekonujących dowodach Jego znaczenia jako tego, przez którego Bóg przemawia do człowieka w tych spekulacjach o elementarnych duchach lub mocach uważano, że zamieszkują duże planety (patrz powyżej 1:16).

Zatem same pisma święte nie są ostateczne ani w Starym, ani w Nowym Testamencie, jeśli chodzi o rozmieszczenie przestrzenne rozważanych miejsc, a próba takiego określenia byłaby dla nas wysoce arogancka.

### C. Opętanie przez demona

Kościół rzymskokatolicki, który w swojej wierze i praktyce przyznaje tradycyjnemu, równemu miejscu z Pismem Świętym, wierzy, że obecnie panuje opętanie. Jej Katechizm Doktryny Chrześcijańskiej, 1949, drugie poprawione wydanie Katechizmu z Baltimore” wyraża pogląd, że „diabły [to znaczy demony], czyli złe duchy” z Pisma Świętego, to „złe anioły” i

- (a) Czasami diabłom pozwala się wejść w ciało człowieka, aby sprawować władzę nad jego władzami – jest to stan znany jako opętanie diabelskie; lub wolno im dręczyć osobę z zewnątrz – stan znany jako diabelska obsesja.
- (b) Bóg dopuszcza diabelskie opętanie i obsesje, aby ukazać swą chwałę, ukarać grzech, przyprowadzić grzeszników do pokuty lub dać okazję do praktykowania cnót.
- (c) Kiedy diabeł używa ciała opętanego do mówienia lub czynienia złych rzeczy, osoba ta nie jest winna grzechu, pod warunkiem, że nie wyrazi na to dobrowolnie zgody.
- (d) Egzorcyzm to czynność wypędzania lub odpędzania złych duchów od osób, miejsc lub rzeczy przez nie opętanych lub zainfekowanych. Kościół otrzymał od Chrystusa moc egzorcyzmu.
- (e) Egzorcysta to osoba posiadająca nadaną przez biskupa władzę wywoływania demonów. Zakon egzorcystów jest trzecim z czterech mniejszych zakonów Kościoła zachodniego. Tylko za zgodą swego biskupa kapłan może używać swej mocy wypędzania złych duchów.”

„Cytowane i cytowane Pismo Święte: Mateusz 10:1; Efezjan 6”11. 1 Piotra 5:8-9. (Tematy 44, 45; strony 34-36)

Niektóre źródła protestanckie nadal wyrażają wiarę w opętanie przez demony. „Haynes w książce Spirytualizm kontra chrześcijaństwo mówi: «Szatan posiada teraz dusze i ciała mężczyzn i kobiet w takim samym stopniu, jak kiedykolwiek.

### Pisma

Pisma święte nie są ostateczne w rozważanej obecnie kwestii, ale możemy zbadać wszystko, czego jesteśmy świadomi, a co może stanowić wskazówkę.

- (a) Stary Testament nie zajmuje się opętaniami przez demony jako takim, podobnie jak Ewangelia Jana, która mogła zostać napisana dopiero w ostatniej dekadzie pierwszego

wieku chrześcijańskiego – co według niektórych wskazuje na początek opętania przez demony być dozwolone po zamknięciu kanonu Starego Testamentu i osiągnięto swój szczyt w czasach Chrystusa i jego apostołów, aby umożliwić za ich pośrednictwem demonstrację boskiej mocy nad władzą szatańską, a następnie znacznie się skurczyło, choć nie zostało całkowicie wykorzenione.

To, że opętanie przez demony osiągnęło swój szczyt i zaczęło zanikać, jeszcze za życia Chrystusa, może być prawdą. Mówi bowiem o związaniu „mocarza” (Szatana) i „zepsuciu jego domu” (wypędzając demony) (Mateusz 12:28-29). A kiedy siedemdziesięciu, których wysłał naprzód do miejsc, które później odwiedził, wróciło radując się, że „nawet demony są nam podległe w twoim imieniu” – powiedział – „widziałem szatana spadającego z nieba jak błyskawica”. (Łukasz 10:17-20)

(b) Wydaje się dość znaczące, że moc wypędzania demonów nie jest wymieniona jako jeden z cudownych darów w żadnym z listów do kościołów lub poszczególnych chrześcijan, chociaż korzystali z niej apostołowie (i Filip), jak wspomniano w Księdze Apostolskiej Dzieje Apostolskie oraz obietnice i opisane w Ewangelii Marka 16:17-29.

(c) Z Pisma Świętego nie wynika jasno, jakie warunki sprzyjają opętaniu przez demony, chociaż paraboliczne przesłanie Chrystusa zawarte w Ewangelii Mateusza 12:43-45 zdaje się wskazywać, że „pusty dom” może zostać ponownie zamieszkały, a zatem brak właściwej pobożności i charakteru nawet bez szatańskiego lub złośliwego usposobienia, może mieć znaczenie.

## WNIOSEK

Z wszystkiego, czego się dowiedzieliśmy, punkt kulminacyjny dla nas znajduje się w Efezjan 6:10-20 i Kolosan 2:8-15, które już przestudiowaliśmy, a także w Kolosan 2:16 - 3:17 (i innych podobnych fragmentach) , zapewniając nas, że Chrystus sprawuje kontrolę, wykazując swoją wyższość nad szatanem i wszystkimi jego aniołami i/lub demonami, tak że nasze wybawienie spod ich kontroli jest gwarantowane przez wiarę w niego i lojalne poddanie się mu. To powinno uwolnić chrześcijan od wszelkiego przesądnego strachu i lęku przed światem złych duchów.

Demony nie pochodzą od Chrystusa, ponieważ On je wypędził i zostały wykorzystane przez Szatana do wypełnienia jego woli.



# Międzynarodowy Instytut Wiedzy Biblijnej

Randolph Dunn, prezydent - Roberto Santiago, dziekan  
thebiblewayonline.com



## Kurs 1 – Przesłanie Boże

Jak wszystko się tutaj znalazło?  
Człowiek, który był Bogiem  
Chrystus – tajemnica Boga  
Mity o Bogu  
Od życia do śmierci – śmiertelny człowiek  
Planowane odkupienie  
Przesłania Ewangelii

## Kurs 2 – Posłuszeństwo Chrystusowi

Czas przed Chrystusem  
Czas Chrystusa na Ziemi  
Czas po Chrystusie  
Koniec czasu na Ziemi  
Czas na decyzję  
Od śmierci przez krzyż do życia  
Mity na temat przebaczenia  
Chrzest w Chrystusie

## Kurs 3 – Nowe życie w Chrystusie

Królestwo nie zbudowane rękami  
Służby w królestwie

## Kurs 4 – Wzrastanie w Chrystusie

Jezus z Nazaretu  
Życie Chrystusa  
Zjednoczeni w Chrystusie  
Mity o bólu  
Ciało, dusza, duch – dokąd idą, gdy umrzesz?  
Małżeństwo i rozwód  
Boży Sabat  
Stworzenie przed stworzeniem w Księdze Rodzaju  
Hebrajczyków

## Kurs 5 – Dojrzewanie w Chrystusie

Lekcje z krzyża  
Boży proces odbudowy  
Największe pytania, jakie kiedykolwiek zadano  
Żyjący Dla siebie nawzajem w Chrystusie  
Żyć maksymalnym życiem  
Obietnice teraz i na zawsze  
Prawdziwi mężczyźni to bogobojni ludzie  
Cudowne słowa życia

## Kurs 6 – Zostać badaczem Biblii

<p><b>Pierwsze Zasady Chrystusa</b>  <b>Wdowy i inne osoby w potrzebie</b>  <b>Duchowe mleko</b>  <b>Życie wyzwolone</b>  <b>Mit nieszczęścia</b>  <b>Przesłanie z Listów</b>  <b>Czczycie Boga w duchu i prawdzie</b></p> <p><b>Studia dla biblistów</b>  <b>Przedstawione Biblii</b>  <b>Podsumowanie Biblii</b>  <b>Typy i metafory</b></p>	<p><b>Cienie, typy i prorocstwa</b>  <b>Duch Święty</b>  <b>Daniela</b>  <b>Objawienie Jezusa Chrystusa</b>  <b>Cisza Pisma Świętego</b>  <b>Nauki i praktyki od roku 100 do roku 1500</b>  <b>Reforma lub przywrócenie</b>  <b>Kompilowanie i tłumaczenie Biblii</b>  <b>Dzisiejsze praktyki kościelne– Pismo Święte czy Tradycja?</b></p> <p><b>Genealogia Jezusa - wykres</b></p>
--	--

Międzynarodowy Instytut Wiedzy Biblijnej zawiera linki do innych języków na stronie [thebiblewayonline.com](http://thebiblewayonline.com).